

MARKÉTA HARASIMOVÁ

Nakladatelství
ČS

Mrazivé

HRY

MARKÉTA HARASIMOVÁ

Mrazivé
HRY

MARKÉTA HARASIMOVÁ

Mrazivé
HRY

*Věnuji všem svým věrným přátelům
– těm, kteří vědí, že v příběhu je i kousek autobiografie...*

Copyright © Markéta Harasimová, www.marketaharasimova.cz, 2016

Editor © Josef Pepson Snětivý, 2016

Photo on Cover © Samphotostock.cz, 2016

Cover & Layout © Nakladatelství ČAS, Alena Šulcová Laňková, 2016

© Nakladatelství ČAS, www.nakladatelstvicas.cz, 2016

ISBN 978-80-7475-154-7

PROLOG

„To je teda hitparáda,“ zamračila se mladá žena za volantem do husté mlhy, kvůli níž se viditelnost snížila na maximálně dva metry. Z nebe se navíc začaly sypat letos vůbec první sněhové vločky. Řídila ráda a dobře, ale rozmary počasí jí právě teď připadaly zlomyslné. Poslední třetina roku byla mimořádně suchá a připomínala spíš období okolo svatého Václava. Ovšem dnes se zima rozhodla udeřit a ukázat svou pravou tvář.

„Zpátky se s někým svezu, abys do toho nečasu nemusela podruhé,“ položil jí spolujezdec dlaň na štíhlé stehno a laškovně ho stísl.

„To není špatný nápad,“ vrhla na něj rychlý pohled, honem se však očima vrátila k vozovce. Auto se sunulo bezpečnou rychlostí po opuštěné silnici, jejíž povrch začal v pozdním odpoledni namrzat. Světla kvapem ubývalo, což však nebylo tolik směrodatné. Ani dálkové reflektory totiž v silící chumelenici nedokázaly dostatečně osvětit zákruty, které mohla řidička předvídat pouze díky navigaci.

„Já vím. A celý večer se budu kochat představou, jak na mě čekáš ve vyhřáté posteli,“ prohodil se sugestivním podtónem v hlase. „V nějakém sexy prádélku, nebo možná raději bez něho.“ Hbité prsty sjely nebezpečně blízko k ženskému klínu.

„Neblázni,“ nadskočila se smíchem, ale musela připustit, že ji ten intimní dotek vzrušil. A zadoufala, že se vánoční večírek, na který svého partnera vezla, neprotáhne do časných ranních hodin. Zbožňovala jejich milování, a nepokryté náznaky, které k ní právě teď vysílal, znamenaly jasný příslib. Bylo až s podivem, jak to mezi nimi i po letech eroticky jiskřilo. Dokonce snad rok od roku silněji...

„Blázen jsem jedině do tebe, lásko,“ naklonil se k ní a zlehka skouzl měkký usní lalůček. Její tělo na to smyslné gesto zareagovalo, a to veskrze vstřícně.

„Miluju tě...“ zavzdychala. Z těch dvou slůvek doslova vytryskly vřelé city. „Úplně nejvíc, šíleně a navzdychky,“ dodala melodramatickým způsobem.

„To není možné, protože takhle miluju já tebe,“ oponoval. „Co kdybychom to otočili a vrátili se domů, hm?“ ztlumil hlas do vábívého chrapotu. „Ten mejdan mě nějak přestává lákat. Daleko lepší by bylo okusovat tvoje bradavky než vepřové koleno...“

Zvonivě se rozesmála. „To je fakt dokonalé přirovnání!“ Lesklé kaštanové vlasy jí spadly do očí, jak při tom potřásla hlavou. Pak však uchopila volant pevněji, jelikož pneumatiky podklouzly na vrstvičce námrazy, a pro jistotu před vjezdem do příští zatáčky ještě o trochu zpomalila.

„Ale je to pravda,“ zabublalo veselí i v jeho hlase.

„Dobře vím, jak ses na ten dnešek těšil. Tak si ho užij, určitě to bude fajn. A já nám zatím zahřeju hnízdečko,“ zabroukala. Opravdu mu zábavu přála. Uvědomovala si, že čas na vlastní koníčky i přátele jejich vztahu jediné prospívá a vzájemná tolerance ho posiluje.

„Jsi nejdokonalejší ženská na celém světě.“

„Cha, abys to nepřehnal!“ zablýskly se v přítmí její bělostné zuby. Pak s lehcí podmračeným obočím obhlédla rychle se zhoršující situaci za čelním sklem. „Riskuju, že si pokazím skvělou reputaci, ale kdyby v noci nikdo nejel, vezmi si prosím taxi.“

„Počítám s tím,“ přikývl a ukazovákem ji láskyplně pohladil po tváři. S malým pousmáním zaměřila svou pozornost na silnici před sebou. Podle navigační obrazovky je čekala poslední pravotočivá zatáčka a jen pár kilometrů za ní už budou odbočovat na příjezdovou cestu k restauraci, kde se dnešní party koná.

Oči jí pálily ustavičným zaostřováním na vozovku a v pažích i šiji cítila nepřijemné pnutí. Sakra, hartusila v duchu, zatracený sníh! Vždyť mám v téhle slotě problém zjistit, kde je vůbec krajnice! A jak se snažila udržet auto ve svém jízdním pruhu, zaregistrovala až na poslední chvíli jiný vůz, který se v protisměru vyřítil ze zatáčky. Lépe řečeno z ní vyklouzal – řidič evidentně dostal smyk a jeho auto se natočilo bokem, čímž jim zkřížilo cestu.

„Brzdi!“ vykřikl spolujezdec a popadl volant, aby ho strhl stranou. Žena, oslněná reflektory, na brzdy dupla spíš instinktivně, v marné snaze získat nad řízením kontrolu. Neplánovaná změna směru však společně se zablokovanými koly na zledovatělém povrchu vykonala medvědí službu. Vozidlo sebou nebezpečně smýklo a vzápětí se roztočilo okolo své osy.

„Ježíši!“ zaječela řidička v úleku, který ji naprosto ochromil. Avšak její zděšený vrískot vmžiku přehlušila ohromující rána: to když do auta zprudka narazila těžká dodávka. Oběma pasažérům připadalo, že se vůz musel snad vznést, alespoň podle toho, jak se zhouply jejich vnitřnosti.

„Pomoc!“ vyjekla ještě mladá žena a pokusila se zachytit partnerovu paži. Jenže uchopila pouze rukáv, který jí z prstů hned vyklouzl. V příštím okamžiku – který se však zdál dlouhý jako půlhodina – se vozidlo s příšerným rachotem zarazilo o pevnou překážku. Bylo to tak nečekané, až měla dojem, že se jí snad hlava oddělila od krku...

Celé její tělo sebou šklublo dopředu a setinu vteřiny nato ji k sedadlu přišpendlil vyfouknutý airbag. Téměř nemohla dýchat. Velmi jasně však vnímala doznívající řinkot rozbitého skla a drcených plechů, splašený tep vlastního srdce a hukot krve v mozku.

Netušila, jak dlouho trvalo, než zcela ustal veškerý pohyb, hluk i otřesy motoru. Všechno okolo se ponořilo do nezvyklé bílé tmy a skoro přízračného ticha. To o chvílku později přerušilo jen šumění vypouštěného vzduchu z vaku, do něhož měla ještě před chvílí zabořený obličej. Cítila, jak se nekontrolovatelně chvěje – nikoli však zimou. Obestíral ji ledový plášť děsu. Uvědomila si také, že jí po líci stéká lepkavá stružka krve.

Nedokázala ale vůbec přemýšlet o tom, co se jí stalo ani jak moc je zraněná. Drkotala zuby a chtěla promluvit, avšak ze rtů jí splynulo jen jakési zaskuhrání. Dvakrát polkla a trhaně se nadechla. „Vybourali jsme se...“ šeptla nakonec, téměř paralyzovaná šokem. Až po další půlminutě se otočila a její pohled dopadl na zhroucenou postavu manžela, jehož zakrvácené čelo spočívalo na palubní desce.

Dlouhou dobu si vůbec nepřipouštěla, co jeho strnulost znamená. Pouze na něj tupě civěla s mozkiem prostým všech myšlenek. Teprve když se lépe zadívala do široce rozevřených očí, které na ni hleděly podivně skelně, došlo jí, že jsou... mrtvé.

Nevěřicně zírala do milované, ovšem nyní už neživé tváře, a postupně si s hrůzou uvědomovala, co se vlastně stalo. Nepřirozený úhel hlavy vůči tělu nejprve nedával smysl, ale vzápětí jí to s nemilosrdnou jasnozřivostí sepnulo: muž, se kterým před chvílí plánovala vášnivou noc, si s největší pravděpodobností zlomil vaz...

„Ondro! Ne, proboha, ne! Ondro!!!“ rozkřičela se s pocitem, že ji strašlivá pravda každou vteřinou zadusí, a pokusila se ochablýma rukama zatřást nehybným tělem. Jen se o kousek posunulo a mrtvá váha sjela na stranu. Na černém plastu zůstala lesklá rudá šmouha.

„Pomoc!“ Šok, svírající její plíce jako silné škrtidlo, se rozprostřel do zbytku těla a okradl ji o veškerou sílu. Přesto nějak dokázala popadnout kliku a v zoufalé snaze dostat se z vozu za ni šhubala, s očima oslepenýma závojem slz a dechem váznoucím v hrdle.

KAPITOLA 1.

Dubnový vánek dováděl v korunách stromů a mladé listy v něm ševalily společně s křídly ptáků. Jarní den byl se svými barvami a trylky dokonalou reklamou na pohodu. Skoro se zdálo, že všechno živé musí být spokojené a rozjásané.

Nebylo tomu tak. Rozhodně ne v Bářině případě. Ta se momentálně cítila pod psa. Sotva ráno dorazila do práce, přepadla ji plíživá nevolnost, která každým okamžikem sílila. Vyvrcholila poté, co si uvařila kávu, a ona téměř hodinu strávila na toaletě, než uznala, že u počítače dnes nebude nic platná. A tak laptop vypnula, požádala o den dovolené a odešla trpět domů.

Auto nechala kvůli rozmlženému zraku stát na parkovišti – od jisté doby si dávala dobrý pozor na to, v jaké kondici usedá za volant. Raději se pomalým krokem vydala k nedaleké autobusové zastávce. Určitě jsem snědla něco špatného, pátrala v paměti po příčině rozhoupaného trávení. Vůbec si však nevybavila, co to mohlo být. Zmrzlina? Zálivka v salátu, co měla k večeri? Nakonec na tom nesejde, pomyslela si. Hlavně aby se mi co nejdřív ulevilo...

O pár chvil později její autobus připlul a Bára se vděčně spustila do volného sedadla. Sklopila hlavu, až jí tmavé vlasy přepadly přes obličej, a zavřela oči. Únava a slabost ji během několika minut ukolébaly do vyčerpaného spánku: její vědomí se postupně rozostřilo a okolní zvuky k ní doléhaly stále vzdáleněji... Procitla až se zaskřípěním brzd, s nímž vozidlo dorazilo do další stanice. V polobdělém stavu ji nenadálý manévr překvapil tak, že málem upadla na podlahu. Ztracenou rovnováhu sice rychle získala zpět, avšak nekoordinovaný pohyb opět rozkolísal již vcelku klidný žaludek.

Bára si v obavách z hrozícího faux pas připlácla dlaň na ústa, vyskočila jako vystřelená z luku a hnala se k výstupu. Pneumatické válce pracovaly zoufale pomalu, a tak jí nezbylo nic jiného, než se vecpat do napůl otevřených dveří. Na jejím saku ulpěla špína z gumového těsnění, což ji však v ten moment ani trochu nezajímalo. Zhluboka nabrala kyslík do plic a bleskurychle zmizela za budkou pro čekající pasažéry. Kabelka jí sjela z ramene a s hlasitým žuchnutím dopadla na zem. S pěsti přitisknutou k břichu téměř minutu zhluboka dýchala, vděčná za to, že nemá co zvrátit.

Když křeče konečně povolily, s funěním se narovнала a shrnula vlasy ze zrudlé tváře. „Bože,“ zamumlala, protože u zastávky zahlédla několik cestujících, kterým její podivné chování samozřejmě neušlo. Sehnula se pro tašku,

kteřou našťestí nikdo neukradl, a obrátila se ke všem zády. Aby nepodtrhovala svůj už tak zubožený stav, svlékla si flekaté sako a nacpala ho do tašky.

Unaveně vykročila po chodníku. Další cestu autobusem vzdala a raději vytáhla telefon, aby si zavolala taxi. Pěšky by daleko nedošla a v současné situaci jí bylo srdečně jedno, jakou částku za taxík zaplatí. Zatímco pak čekala, zamířila k blízkému kiosku. Nutně potřebovala tekutiny a taky trochu energie v podobě cukru.

„Kolu prosím,“ požádala u okénka poté, co letmo přehlédla nabídku, a hráběla do peněženky pro mince.

„Dvacet pět,“ utrousila obsluha stylem vyjadřujícím znuďenost i neochotu, a podala Báře püllitrovou láhev. Současně natáhla otevřenou dlaň. Bára do ní upustila požadovaný obnos a sáhla po nápoji.

„Díky.“

Druhá žena se vůbec neobtěžovala odpovídat, s hlasitým zarachocením hodila peníze do kasy a znovu zapíchla oči do plátku, který jí šustil v klíně. Bára nad jejím chováním pouze mávla rukou a nedočkavě ukroutila červený uzávěr. Koneckonců kdo ví, kolik té osobě za celodenní dřepění v přehřátém, nebo naopak studeném stánku platí.

Upíjela limonádu a představovala si, jak ze sebe doma konečně shodí šaty a natáhne se do postele. Možná se i na pár hodin prospí. Bude mít klid, Marek je touto dobou už dávno v práci a řídí pevnou rukou svou reklamní agenturu.

Současného přítele poznala před dvěma roky, a protože si od počátku padli po všech stránkách do noty, brzy se k němu i nastěhovala. Během vzájemného soužití postupně dospěla k přesvědčení, že po řadě pokusů o vztah, které vždy na něčem ztroskotaly, konečně narazila na partnera, se kterým jí to ladí. Rozplynuly se i počáteční obavy, zda to vydrží: o společnou domácnost s mužem se snažila už dřív, vždy jí však fungovala pouze pár týdnů. Na rozdíl od mladší sestry Žofie, která se hned po škole provdala za svou studentskou lásku a zůstala se svým manželem několik let – až do chvíle, kdy tragicky zahynul při autohavárii.

Život je nevyzpytatelný, uzavřela letmé vzpomínky, a jelikož v zatáčce spatřila žlutý majáček, vyšla objednanému vozu v ústřety.

Když Bára opouštěla taxík, překvapila ji u Markova domu brána dokořán: vždy totiž pečlivě zamykal. Avšak jeho sportovní auto parkovalo ve dvoře, což znamenalo, že se asi pro něco vrátil.

Setkání Báru netěšilo, jelikož si při posledním pohledu do zrcadla připadala mimořádně opotřebovaná. Pleť měla skoro nazelenalou, oči se jí nepříroze-

leskly a tušila, že z jejího dechu nevaně nic příjemného. Ale nedalo se nic dělat, a tak odhodlaně prošla garáží. V chodbě skopla boty, aniž se je obtěžovala odnést do předsíně, a kabelku nechala se stejnou rezignací dopadnout vedle nich. Ani ji nenapadlo vytáhnout zmačkané a zašpiněné sako.

Užuž chtěla zavolat, že je doma, ale nakonec se rozhodla, že si předtím alespoň vyčistí zuby a opláchně obličej. Právě vstupovala do přízemní koupelny, když seshora zaslechla šumění vody. Zmateně povytáhla obočí – nechápala, proč je Marek touto dobou ve sprše. Pomyslela si však, že to za malý okamžik zjistí, a odšroubovala uzávěr zubní pasty. Vtom jí do uší pronikl zvláštní zvuk: něco jako vyjeknutí. Zaposlouchala se, ale dál už neslyšela nic víc než tekoucí vodu. Nejspíš mám halucinace z hladu, pomyslela si, znechucena sama sebou, a zvedla kartáček. V tom okamžiku však z horního patra zaznělo hlasité zavýsknutí, následované krátkým smíchem.

Šokovaně se zarazila – to je přece ženský hlas! Projela jí nepříjemná předtucha a ona v první chvíli ztuhla jako solný sloup. Pak však upustila toaletní potřeby do umývadla a vyběhla na chodbu. Když míjela předsín, krátce zaváhala a pak strčila hlavu do dveří, jako by ji tam cosi táhlo... A vzápětí vytřeštila oči na pár nevkusných leopardích lodiček s vražednými podpatky a nedbale pohozený svetřík podobného vzoru. Zalapala po dechu. Co to má znamenat?!

Co asi, vnucoval jí nemilosrdně odpověď výsměšný vnitřní hlas.

Bára se otočila na patě a se srdcem až v krku pospíchala do patra. Schoďdy brala po dvou, nahoře se vrhla k pootevřeným dveřím koupelny a bouchla do nich pěstí. Jakmile se rozevřely, nabídly jí přímý výhled na prosklenou stěnu sprchového koutu.

Krve by se v ní nedořezal, když spatřila, jak do oroseného skla rytmicky naráží nahý mužský zadek: komu patří, bylo nad slunce jasnější. Místnost byla plná horké páry, prosycené pachem potu a sexu. A z obdélníkové kóje se ozývaly výmluvné steny dokazující, že si dvojice uvnitř své konání jaksepatří užívá.

Bára sjela očima k hromádce šatů na podlaze. Mezi svršky, které patřily Markovi, prosvítala ostrá červeň dámských šatů, už na první pohled velmi sporých. Zahlédla také miniaturní tanga z průsvitného šifonu a zhnuseně odvrátila hlavu.

Ze sprchy zaznělo mužské zachrochtání, prozrazující, že se blíží vyvrcholení.

Vzkypěl v ní vztek. Třemi ráznými kroky přešla ke sprše a zuřivě rozrazila dveře dokořán.

Propletená a mokrá dvojice sebou prudce škulbla, nikoli však v orgastické rozkoši. Z naběhlých rudých úst platinové blondýny uniklo hlasité zaječení, které doslova rvalo ušní bubínky. „Ježíšikriste!!!“

Zato Marek na Báru jen zíral tupýma očima, jako by se před ním zhmotnil přízrak. „Eh?“ zmohl se nakonec pouze na užaslý výdech.

Bára zacílila pohled na napěchovaný hrudník jinak štíhlé mladičké ženy. Nemohlo jí být ani dvacet, ale příroda k ní byla rozhodně štedrá. S připomínkou vlastního skromného poprsí Bárou projela vlna upřímné zuřivosti, která tak vystřídala nechápavé zděšení.

„Ven!“ zařvala hlasem, který by vzbudil z věčného spánku půlku hřbitova.

Oba přistižení sebou trhli a Bára se spokojeným úšklebkem pozorovala, jak Markův penis vteřinu od vteřiny vadne. „Do prdele, ven!“ štekla znovu.

Obarvená blondýna zamrkala umělými řasami, krátce pohlédla na svého milence a tiše jako myška se protáhla kolem Báry. Ta potlačila touhu jednu jí vrazit a raději té couře – jiné slovo ji v tu chvíli nenapadlo – se zaťatými pěstmi i čelistmi ustoupila z cesty. Dívka ve spěchu posbírala své oblečení a beze slova vyklouzla z koupelny.

Marek, jehož pánská chloubka již visela v poráženecky vislé poloze, si okusoval spodní ret a pak nejspíše zakašlal. Zřejmě si začal uvědomovat svou ochablou nahotu, a tak se natáhl pro ručník a omotal ho kolem vlhkých boků.

Zespoda zaslechl prásknutí dveří. Musela odejít ještě zamokra, pomyslela si Bára s notnou dávkou škodolibosti. Nepřestávala však Marka provrtávat nenávisným pohledem, pod kterým se viditelně ošil. Znovu si odkašlal a uhnul očima.

„No, tak to bychom měli....“ prohodil po chvilce neadresně. Nato vystoupil ze sprchy a přešel k zrcadlu, přičemž z něj stále odkapávala voda. Zůstal stát u umyvadla, zahleděl se na sebe a roztaženými prsty si shrnul hnědé vlnité vlasy dozadu. V místnosti panovalo doslova hrobové ticho. Bára stále ještě nebyla schopná rozumně formulované věty, a proto raději mlčela.

Obrátil se k ní a konečně promluvil. „Hele, já vím, že jsi vytočená... ale opravdu to není tak, jak to vypadá...“

Během vteřiny našla nejen ztracenou řeč, ale i energii. „Že ne?!“ zaječela vysokou fistulí, která ji samotnou překvapila. Než se nadála, prosvištěla vzduchem její pravačka a ztěžka dopadla doprostřed Markovy pečlivě oholené tváře.

Zůstal na ni nevěřicně civět a sáhl si přitom na obličej, jako by nedokázal pochopit, že právě utržil poctivou facku. „Co to sakra děláš?!“ vyhrkl pak na pokraji zlosti.

„Já? Já co dělám?“ vyprskla, podobná vzteklé kočce. „Spíš by mě zajímalo, co jsi tady,“ píchla ukazovákem do vzduchu směrem ke sprše, „dělal před chvílí ty!“

„Že by šukal?“ opáčil jízlivě. Neměl v úmyslu ji ještě víc vytočit, ale nemohl si pomoci – tou fackou ho vážně dost naštvála.

Báře se po Markově drzém prohlášení udělalo před očima rudo, a než se oba vzpamatovali, vrazila mu plnou silou pěst do obličeje. S uspokojením znamenala, jak mu z nosu vystříkla jasně rudá krev.

„Doprčic, co to...!“ zařval a rozčarovaně se zahleděl na svůj zkrvavený odraz v zrcadle. „Ty ses zbláznila!“

„Jo, tak to by sis na mě měl začít dávat bacha!“ vrískla, otočila se a popadla, bez sebe vzteky, první předmět, který jí padl pod ruku – byl to tlustostěnný flakon s nebezpečně ostrými rohy. Zamávala jím ve vzduchu v pokusu na polonahého Marka znovu zaútočit. Jen slabou vteřinku před tím, než mu parfémem stačila rozbít hlavu, její ruku v sebeobraně zadržel a pevně sevřel.

„Krucinál, tak se uklidni,“ cedil mezi zuby. Jeho obličej se leskl krví, vodou, a byla by přísahala, že teď už i potem. Nahnala mu pořádný strach. Nicméně mnohem raději by mu tu nevěrnou mozkovnu rozčíslna napůl! Chvěla se spravedlivou zlostí a po chvíli trhla paží. „Pust!“ vyprskla.

„Ne.“

„Nebud' posera! Vážím o polovinu míň než ty.“

„Jenže jsi zuřivá a ozbrojená.“

„Pche!“ ušklíbna se. „Podělaný zbabělče!“

„Nehodlám riskovat.“

Ohnala se po něm volnou rukou, ale hbitě uhnul. „Báro, prosím!“

„Hodláš mě chlácholit? Tak na to hodně rychle zapomeň! Právě jsem tě viděla v přímém přenosu souložit s cizí holkou přímo v naší koupelně! A mám se uklidnit?“

„Hádky k ničemu nevedou.“

„Já se nehádám, já jsem jen pekelně rozzuřená a mám chuť ti ufknout to pitomé péro a nacpat ti ho do zadku!“

„Dobře, ale teď už toho nech.“ Zvedl ruku, a ačkoli lahvičku svírala vši silou, vykroutil ji z její dlaně a položil za sebe do umyvadla, v dostatečné vzdálenosti od ní.

„Dobře? Tak ty mě podvedeš, já tě přitom málem chytím za koule, a ty jsi takhle zatraceně klidný?!“

Setřel si z tváře stékající krev. „Nejsem krucinál vůbec klidný! Ale ty jsi hysterická a nebezpečná nám oběma!“

„To taky sakra chci být!“

„Nemá to smysl,“ zavrtěl rezignovaně hlavou.

„Pust' mě konečně!“ zasyčela a opět škusbla rukou.

Pomalou, s pohledem upřeným do jejích očí, pustil Bářino zápěstí. Odolala silnému pokušení vrazit mu nehty do obličeje a rozsápat ho na cucky – ovšem pouze proto, že prvotní vztek už přece jen vyprchal a na ni začala doléhat tvrdá realita. Zírala do zakrváceného obličeje člověka, se kterým se ještě včera milovala. Který ji po snídani políbil na rozloučenou, a pak si domů s klidným svědomím přivedl jinou ženu... Kdesi hluboko v hrudi ucítila osten bolesti a dostala chuť hlasitě zavýt. Vztek byl daleko lepší než tenhle pocit ztráty...

Sakra, ona přece Marka miluje – a myslela si, že on ji také! Ale to byl, jak se zdá, pouhý omyl.

Byli od sebe vzdálení sotva dvacet centimetrů a měřili se ostražitými pohledy.

„Tys zvracela?“ zeptal se náhle Marek.

„Jo, asi jako bych předvíдалa, co tady uvidím!“

„Aha,“ poznamenal jen. Pak o krok ustoupil, opatrně ji obešel a zamířil ke dveřím.

„Kam jdeš?!“ vyhrkla zuřivě, protože ji jeho zbabělý únik po křídle znovu rozparádil. Tak on si myslí, že tímhle to skončí?!

„Obléknout se. Musím do práce,“ odvětil lakonicky, aniž se k ní otočil, a zmizel na chodbě. Dveře za sebou nechal neslyšně zapadnout.

„No... no do prdele!“ vzkřikla, znovu popadla flakon a s pořádným rozmáchnutím jím mrštila o zem. Ozval se typický zvuk tříštěného skla, drahá vůně se rozstříkla po podlaze a rázem zahltila celou koupelnu. Bára si s uspokojením všimla, že dlaždice, na kterou lahvička dopadla, dvojitě praskla. Tak, to má za to, pomyslela si triumfálně. Musela oběma rukama pevně uchopit umyvadlo, aby nerozmlátila ještě další předměty. Ne že by si to Marek nezasloužil, ale čeho by tím docílila, kromě toho, že ho našteve? Roztočila kohoutek se studenou vodou, sklonila se a několikrát si do obličeje stříkla chladivou spršku. Přestože se jí jeho poznámka o zvracení dotkla, věděla, že zuby si opravdu vyčistit potřebuje, a tak otevřela skříňku.

Krucí, běželo jí hlavou. Co bude dál? Jak se k tomu všemu mám postavit? Přemýšlela, zatímco si surově drhla chrup. Dobrá, Marek se teď nejspíš bude omlouvat, prosit ji za odpuštění a slibovat, že se s tou osobou už nesejde. Ale co na to ona? Má být nad věcí a odpustit mu? Zvládne to vůbec? Nevěděla si rady a vlastní nerozhodnost ji rozčilovala.

Na mysl jí bolestně narážely obrázky z minulosti a nedokázala se ubránit sladkým vzpomínkám, které však nyní hořkly. Třeba když jí Marek přinesl první kytku – pět rudých růží... Nebo když pro ni připravil romantickou noc se svíčkami a pravým šampaňským a pak se milovali před zapáleným krbem.

Zadívala se do zrcadla a její pohled se s připomínkou těch smyslných chvil zamlžil. Proti vlastní vůli se v myšlenkách přenesla zhruba o rok zpátky...

Jejich kůže zvlhla potem a skotačící plameny vrhaly na nahá těla oranžové odlesky. Žár bičoval touhu, která je stravovala podobně jako oheň dřevěná polena. Marek bloudil po jejím těle hbitým jazykem, nacházel jedno rozdychtěné místečko za druhým a přiváděl Báru k nespoutaným výbuchům šílenství. Jako by už předem věděl, kde se jí má dotknout a jak dlouho setrvat, aby se rozechvěla toužebným opojením. Tančil prsty po její pleti jako klavírní virtuos a přiváděl ji až na samý okraj sladké propasti, do níž se skoro zoufale toužila propadnout.

On se však vždy znovu stáhl, nechal ji lehce vychladnout a pak opět zaútočil. V lásce byl mistrem a dokázal Báru laskat a vzrušovat až za hranici únosnosti: tak, že její nažhavené tělo doslova prahlo po naplnění, po jeho tvrdé síle.

Nakonec křičela jeho jméno, aniž rozuměla jediné hlásce, jež jí splynula ze rtů. Prosila, aby si ji vzal, aby ulevil té čarovné, avšak mučivé horkosti, která prostupovala celou její bytostí.

A on jí vyhověl. Vstoupil do ní dráždivě pomalu a dlaní při tom přejížděl po hladkých nadrech, zatímco druhou rukou svíral Bářina zápěstí, spojená nad hlavou. Hleděl jí do očí nekonečně temným pohledem, doslova nabitým smyslností a žhavým chtičem. Miloval ji tak, jako dělal všechno ostatní: naplno a soustředěně, aby vnímala každický náraz jeho těla proti svému. Špička dobovačného údu třela titěrně, avšak mimořádně citlivé místočko v ženském nitru tak dráždivě, až se Bára téměř rozpadala na malé zářivé kousky...

Měla stále v paměti, jak se jí tenkrát zdálo, že se vyloupila z vlastní kůže a její duch stoupá kamsi ke stropu, proniká skrz něj a míří výš, snad až k nebesům. Svůj křik v orgastickém výbuchu slyšela zdaleka, jako by jí ten hlas snad ani nepatřil. Ostře však vnímala Markův intenzivní, horoucí pohled, kterým jako by ji spoutával...I jeho tvář proměnil výbušný erotický prožitek, jenž ho pohltil stejně jako ji.

Bylo to tak nádherné... neskutečné... a dokonalé.

A teď je všechno pryč, uhodila sevřenou pěstí do dlaždiček.

Marek přece není sketa!

Nebo je?

Ach Bože... Jak má zapomenout na to, co právě viděla? Copak vůbec může? A dokáže se s Markem ještě vůbec někdy milovat, anebo bude mít už napořád před očima tu scénu ve sprše? Kdyby ta ženská měla aspoň úroveň! Jenže on ji zradil se zajíčkem, co sotva opustil školní lavice a inteligence moc nepobral!

Ale co by se změnilo, kdyby ji podvedl s jadernou inženýrkou? Nic. Už nikdy nezažije tak krásné a silné chvíle... rozhodně ne s ním. Jak se tohle sakra mohlo stát?!

„Krucinál!“ vyplivla se slzami na krajíčku zubní pastu. Ne, teď kvůli němu nebude brečet. Postaví se tomu čelem a donutí ho, aby se před ní plazil v prachu. Pak se snad dostaví alespoň úlevný pocit zadostiučinění...

Rychle si osušila ústa i ruce, vykráčela z koupelny a zamířila do ložnice, kde si Marek právě zapínal knoflíček na zápěstí. Krev z obličeje utřel do odhozeného ručníku a byl už prakticky oblečený a připravený odejít. Když vešla, zvedl k ní pohled a ruka zápasící s knoflíkem na malý okamžik ztuhla. Pak se ale odvrátil a svůj manévr v klidu dokončil.

„Jak...“ oslovila ho ochraptěle, což jí přimělo ke krátkému zakašlání. „Jak jsi mi to mohl udělat?“

Pomaloučku se k ní otočil a zadíval se jí do očí. „Báro, myslím si, že bude mnohem lepší už tu záležitost nerozebírat.“

„To myslíš vážně?“ vydechla nevěřičně a její bulvy povylezly z důlků.

„Viděla jsi, co jsi viděla. Asi tě nepřesvědčím, že skutečně o nic nešlo...“ krátce zaváhal, jako by chtěl ještě něco dodat, ale nakonec zavřel pusku a sáhl po kravatě. Hodil si jí okolo krku a začal zručnými pohyby vázat uzlu.

„Že o nic nešlo?!“ pronesla nebezpečně pomalu a cítila, jak v ní opět bují spásný vztek. „Samozřejmě, že o něco šlo! Minimálně o šoustání!“ vyvířila pak.

„To nemůžu popřít. Ale víc v tom nebylo.“

„To je snad úplně jedno!“

„Proč ti to tak vadí?“ nakrčil s nelibostí čelo. „Víš přece, že žiju s tebou. Tohle,“ zadíval se jí upřeně do očí a pak hodil paži směrem ke koupelně, „byl jenom sex.“

„Tak jenom sex? A to ty považuješ za normální? Že máš vztah, a přitom se v klidu vychrápáš s někým jiným?! A k tomu s nějakou pubertální holkou?“

„Není pubertální,“ ohradil se.

„To je šumafuk!“ Už zase křičela. Nechtěla být hysterická, ale nedokázala si pomoci. „Ty se tváříš, jako bych to měla nechat plavat! Jako by vůbec nešlo o sprostý podraz!“

„Kdybys nepřišla domů – vlastně vůbec nechápu, proč ses vrátila z práce –, nic bys nevěděla.“

„A to je podle tebe v pořádku? Ututlal bys sex s cizí ženskou, a večer vesele skočil do postele se mnou?!“ zaječela a zašermovala pažemi ve vzduchu.

„A proč ne?“

Čelist jí málem spadla až na podlahu a šokem vytřeštěné oči na něj zíraly, jako by se v ten moment proměnil v mimozemšťana. Skutečně mluví se svým přítelem? Je to Marek? Nebo snad nějaká nastrčená figurka, jeho dvojník? To se mu snad zdá, přitiskla dlaň na hořící čelo, jako by tím gestem zkoušela najít rovnováhu. Pokoj se s ní zhoupl a Bára se musela posadit na postel, aby neupadla.

Marek si mezitím nonšalantním pohybem oblékl sako a pečlivě ho zapnul. „Jestli je to všechno, musím jít. Mám zpoždění.“

„A za to snad můžu já?“ vyjekla konsternovaně. „Nikam nepůjdeš, dokud si tohle nevyjasníme!“ Měla neurčitý, ale vtíravý dojem, že se jejich rozmluva neubírá směrem, který si představovala. Spíš naopak. Ublíženost, zmatek a zlost v ní vířily tak bouřlivě, až jí docházela slova, výčitky i argumenty, jimiž ho prve chtěla zasypat.

„Ne, ty za mé zdržení samozřejmě nemůžeš,“ vzdychl rezignovaným tónem. Celý jeho postoj vyjadřoval nechut' dál situaci rozebírat a Bára se málem zalakla zlosti z toho, s jakým klidem se snaží svůj prohřešek zamést pod koberec. Copak to ale jde?!

„Takže co bude dál? Ty hodláš tu svou nechutnou avantýru jen tak přejít? Překročit jako něco, co nestojí za zmínku?!“

„A ty se v tom snad chceš vrtat donekonečna?“

Zamrkala. „Ne. To nechci. Ale tvůj postoj je pro mě neakceptovatelný! Co kdybys přistihl ve sprše s milencem ty mě? Jak by ti teď bylo?“

„To je něco úplně jiného.“

„Jiného? A v čem?“ vyskočila a zavrtila do něho zuřivý pohled. „Děláš si ze mě srandu?!“

Mávl rukou. „Tak jako tak jsi nachytala ty mně. Hele, abychom to konečně uzavřeli,“ přimhouřil víčka a zrentgenoval ji očima. „Zkrátka... Dejme tomu, že mám... poněkud zvýšenou potřebu sexu. Rozhodně v tom nejsem sám, takových případů je spousta.“

„Tím chceš říct, že já ti nestačím?“

„Ne tak doslova, ale víceméně... je to tak. Potřebuju sex denně... minimálně jednou. Což, jak víš, my dva spolu opravdu nemáme.“

Zalapala po dechu. „Ale... Ale proč jsi mi nikdy nic nenaznačil?“

„A k čemu by to bylo? Přemohla by ses?“

„Já... Já nevím! Ale tohle přece není řešení!“

„Co?“

„Že sis našel milenku!“

Postavil se k ní čelem a odhodlaně se nadechl. „Není první.“

„Co...?“ zachraptěla nevěříčně s pocitem, že se její nohy ocitly na pohyblivém písku. „Cože?“

„Slyšelas dobře. Není první. A když už jsme u toho, nebudu nic zastírat: není ani poslední. Taková je realita. Víím, že se neudržím, a nehodlám se znásilňovat abstinencí. Měla bys to přijmout jako fakt.“

„Co...? Chceš mi naznačit... tedy, ty říkáš, že mě pravidelně podvádíš?“ zaječela Bára, zařala ruce v pěsti a naklonila se k Markovi o kus blíž. „Ty hajzle!“ vyštěkla.

Napůl se od ní odvrátil a pohodil ramenem. „Je mi líto, že to vyšlo najevo. Myslím, že nám to docela klope, a fakt jsem nechtěl, aby ses o téhle – ehm – věci dozvěděla.“

„Tak líto? A docela klope?!“ zopakovala jeho slova a pak se hořce zasmála. „Ty dneska doslova sršíš humorem! Bůhvíjak dlouho souložíš s jinými, máš mě za blbce a připadá ti, že nám to klope? Jsi tak pitomý, nebo jen bezpáteří?“ Cítila, jak se jí třesou nohy, blahořečila si však za pevný hlas. Ten potřebovala.

Zadíval se jí do očí a v jeho tváři se náhle zrcadlila nesmírná únava. Možná jí však jen mistrně hrál. „Už jsem ti to vysvětloval. Moje potřeba sexu...“

„Jo, jasně, je poněkud zvýšená,“ parodovala ho jízlivě. „Čímž se patrně vysvětluje, že skočíš do postele – případně do sprchy anebo kamkoli jinam –

s každou, která je ochotná rozhodit nohy! A nenapadlo tě třeba, že bys mě mohl něčím nakazit?! Jsi obyčejný parchant!“ rozparádila se.

„Dával jsem si pozor.“

„Dopřic, jak sis ho dával? V té koupelně jsem na tobě kondom fakt neviděla!“

„To...“ zarazil se. „Nenakazil jsem tě ničím. Jsem zdravý.“

„Ty si to snad pravidelně ověřuješ,“ užasla.

„Čas od času,“ potvrdil její dohad.

Přitiskla sevřené pěsti ke spánkům, za nimiž jí začínala tepat ostrá bolest. Vlastně ani nevěděla, jestli chce slyšet ještě něco dalšího. Bylo toho na ni nadjednou nějak moc.

„Je mi z tebe zle,“ vypravila ze sebe. „Nemůžu uvěřit, že jsi schopný takové sviňárny jen kvůli pitomému sexu!“

„Zkus pochopit, jak je pro mě důležitý. Prostě ho musím mít. Víš, život s tebou je moc fajn. Doplnujeme se, jsme intelektuálně na stejné úrovni, máme podobné zájmy. Jenže promiň, já prostě musím vyhledávat tahle erotická dobrodružství. Ty jsi v posteli dobrá, to jo, ale je to... prostě stereotyp. Pořád stejně, chápeš? Chybí mi jiskra novoty.“

Prudce k němu vzhledla s pocitem, že ji právě uhodil do hlavy nějakým tupým předmětem. „Prosím?“ zasyčela nebezpečně potichu.

Marek si odkašlal, nezdálo se však, že má v úmyslu vzít svá slova zpět. „Prostě potřebuju víc kreativity, překvapení, změny. Nevadí mi anální praktiky, bondáž nebo lehké sado-maso... A upřímně, tebe bych si o to požádat nedovolil.“

„Bože!“ vyjekla nevěřícně. „Tohle se od tebe dozvídám jen tak, po dvouletém vztahu?“ Nebyla to otázka, ale pouhé konstatování, vyřčené zastřeným, šokovaným hlasem.

Marek pouze němě kývl hlavou. „Mrzí mě to,“ dodal po další chvilce mlčení. „Opravdu. Ale nemůžu si pomoci, je to silnější než já.“

„Takže jestli to dobře chápu,“ zhluboka se nadechla, ačkoli i tak měla pocit, že se co nevidět zadusí, „ty praktikuješ tyhle hrátky dlouhodobě. Pravidelně. A rozhodně s tím nehodláš skoncovat – za žádnou cenu.“

„Správně, nehodlám.“

Syčivě naplnila plíce vzduchem. „Takže to je konec.“

„A proč by měl být, Báro? Stačí přece, abys to vzala jako hotovou věc. Doted nám to přece fungovalo, no ne? A v téhle věci jde jen o fyzický akt – obyčejné zasunutí a výstřik, bez emocí a hloupých citů, všechno čistě pro tělesné uspokojení a domácí pohodu,“ namítl věcně. „To na našem vztahu přece nic měnit nemusí, ne?“

„To teda sakra musí, a podstatně!“ vykřikla se slzami na krajíčku. „Podvádíš mě, děláš ze mě debila a dokonce jsi mě vystavoval nebezpečí nějaké nemoci! Jsi bezcitný parchant! Nechci tě už ani vidět! Vypadni, zmiz mi z očí!“

„Báro,“ oslovil ji téměř sametovým hlasem. „Klidně teď odejdu, a to i proto, že musím do kanceláře. Ale uvědom si, že mě nemáš odkud vyhazovat. Nebo si snad nepamatuješ, komu patří tenhle dům?“

„Tak to si náhodou pamatuju docela přesně!“ zařvala, aby potlačila přívál slz, protože před ním plakat rozhodně nehodlala. „Je to dům pěkného hajzla! A buď si jistý, že si z toho tvého domu co nejdřív odvezu každičkou věc, která mi patří. Už s tebou nechci mít nic společného!“

„Báro, já se vzdávám,“ pozvedl ruce dlaněmi vzhůru. „Vidím, že s tebou teď není rozumná domluva. Určitě si to rozmyslíš, až budeš klidnější. Já sám jsem ochotný na celé tohle nedorozumění zapomenout.“

Užž mu za to nehorázné prohlášení chtěla vrazit další políček, ale na poslední chvíli se zarazila. Ne, nechtěla se ho už ani dotknout. Jen z plic dlouze vyfoukla nahromaděný kyslík na znamení naprostého pohrdání.

„Já to zaprvé za nedorozumění nepovažuji – a zadruhé zapomenout nechci. Končím s tebou. To je všechno, co jsem ti ještě chtěla říct.“ Obrátila se na podpatku a se zády rovnými, jako by spolkla pravítko, vykráčela z ložnice.

Marek Báru následoval po schodech dolů, a zatímco sbírala ze země kabelku a boty, beze slova ji obešel. Nato zmizel za dveřmi, které za ním s tichým klapnutím zacvakly.

Opřela se vysíleně o stěnu, v jedné ruce lodičky, ve druhé tašku, a zavřela oči. Ne, opravdu to není jen špatný sen. Ještě ráno si myslela, že má normální, fungující vztah s věrným partnerem, a jen o pár hodin později se její svět rozpadl v hromadu trosek. Jak se s tím nenadálým kopancem vyrovnat?

Zaprvé odtud musí pryč. A nejlépe hned!

Zmobilizovala všechny zbytky sil, znovu upustila boty i kabelku, odrazila se od zdi a vyběhla do patra. V koupelně posbírala pár kosmetických nezbytností, přičemž se důsledně vyhýbala pohledu na dosud zmáčenou sprchu. Pak naházela do sportovní kabely několik kousků oblečení a zamířila do předsíně, jako by jí hořelo za patami. Vklouzla do bot a bez zbytečného otálení opustila dům.

KAPITOLA 2.

Ráno Žofii připadalo kalné a šedivé. Dnes zase o něco víc než v uplynulých dnech, a to bez ohledu na sluneční paprsky, které ho prozařovaly. Z postele se jí vůbec nechtělo a zrovna tak jí scházela energie na sprchování nebo jakékoli pokusy o vylepšení vzhledu. Česáním počínaje, oblékáním konče.

Tyhle pocity znala důvěrně a postupem času se s nimi už ani nepokoušela bojovat. Dělal všechno jaksi mechanicky a přežívala ve svém vnitřním světě den ode dne s vědomím, že se nikam neposouvá a nemá žádný cíl. Víc než dva roky se topila v depresi, ze které prakticky nebyla cesta ven.

Přes čtyřiaadvacet měsíců mizérie, výčitek svědomí, trápení a žalu... Dávno rezignovala na svůj sen, kterým bylo založení vlastního salonu a oděvní značky. Moc si přála vybudovat jméno ve světě módy, navrhovat kolekce, a splnit si tak svou velkou touhu. Odmalička malovala a šila, byla to její vášeň. A Ondra ji v tom podporoval. Nesobecky, upřímně a odhodlaně. Její štěstí pro něj bylo nesmírně důležité. A toho si cenila – jako ostatně všeho na něm.

Byl láskou jejího života. Potkali se na studentském plese – a od prvního okamžiku věděli, že k sobě patří. Ondra měl vysokou, dobře stavěnou postavu a jeho oči se dokázaly nádherně smát. Žofii nikdy ani nenapadlo, že by spojila život s někým jiným. Neměla důvod.

Jenže manželka jí vzala ošklivá nehoda a spolu s ním odešly i její sny a plány. Zůstala sama, opuštěná a zoufalá. Zpočátku docházela na psychoterapie, ale měla pocit, že jí víc ubližují, než pomáhají, takže od nich upustila. Léky ji až příliš otupovaly, a tak postupně rezignovala i na ně – povětšinou. Módní sen se rozplynul spolu se stále horší psychikou, a ona teď čistě kvůli obživě prováděla pouze jednoduché opravy konfekčních oděvů. Nuda, stereotyp a tvůrčí absence šly s depresemi ruku v ruce, stejně jako osamělost.

Teprve před pár měsíci si do života pustila muže, ačkoli vlastně nechápala proč. Rudu potkala v obchodě. Kvůli hloupé nepozornosti zavadila košíkem o hromadu konzerv, a způsobila tak halasnou kolizi. Vlastní nešikovnost ji tehdy rozplakala – ostatně jako téměř každá banalita, kterou by duševně zdravý člověk bez obtíží přestál. Na pomoc jí přispěchal slušně oblečený pětačtyřicátník s prošeďivými skráněmi, který nejenže vše urovnal s prodavači, ale navíc ji doprovodil domů.

Pozvala ho na kávu, jelikož měla pocit, že mu to dluží. A on od té doby chodil pravidelně. Časem si ho pustila také do postele – dnes už ani nevěděla, zda i to nebylo jen z pouhé vděčnosti. Anebo snad kvůli pocitu, že není tak sama?

Možná to byla kombinace obojího. V každém případě Ruda její jednotvárný život trochu obohatil. Občas také menším obnosem, láhví vína anebo něčeho ostřejšího.

Zjistila, že alkohol dokáže zdárně tupit hrany hluboké depresi, a začala ho za tímto účelem sem tam používat. Ruda navíc vždy přinesl kvalitní pití, ze kterého nebolela hlava. Jako voják ve výslužbě dostával rentu, a pokud nelhal, vlastnil taky obchod se zbraněmi. Žofii bylo ale víceméně jedno, čím se zabývá, ani se o to nijak hluboce nezajímala. Stačilo, že neskrblil a nevyžadoval, aby ho živila nebo se starala o jeho prádlo či domácnost. V podstatě to bylo něco za něco – on jí poskytl společnost a určitou finanční podporu, ona jemu sex.

Ovšem, jak šly týdny, uvědomila si také, že co se týká alkoholu, je s ním Rudolf vcelku dobrý kamarád. Došlo jí, že kdykoli jsou spolu, neobejde se to bez několika skleniček. Včera večer k ní dokonce přišel už trochu pod parou. Považovala to za výhodu zejména proto, že usnul dříve, než ji stačil přemluvit k milování, na které neměla náladu.

Dnes se tomu ale určitě nevyhnu, pomyslela si a hluboce povzddechla. Mrkla vedle sebe, protože vzdouvající se příkrývka, kterou měl její spolunoclezník omotanou okolo dlouhého těla, začala šustit.

Ruda rozlepil oči a s hrdelním zvukem, který by se dal přirovnat k zahučení hrocha, protáhl všechny údy. Ostatně sudokopytníka ve chvíli, kdy mocně zív, částečně i připomínal. „Dobry ráno, kotě,“ zachraptěl rozespale, nahmatl Žofino temeno a zatahal ji za rozčuchané vlasy. Pak se k ní obrátil a přitáhl ji k sobě, jako by byla z papíru. Koneckonců to nebyl žádný problém, vážila necelých osmačtyřicet kilo.

„Co takhle ranní kuřba, drahá, hm?“ zamrkal patrně v přesvědčení, že jde o naprosto neodolatelný návrh.

„Já...“ začala, ale pak si uvědomila, že to možná bude jednodušší, než mu vyjít vstříc klasickým způsobem. Bude-li si počínat obratně, může všechno urychlit, a ani se tolik neunaví.

„Tak co ty na to, zlato?“ pokusil se o otrepaný rým, kterému se rovnou – a pouze sám – zasmál. Pak Žofii popadl za ruku a přitiskl ji k horkému, vztyčenému penisu. „Dobry, ne?“ protáhl samolibě.

„No jo...“ odtušila bez náznaku nadšení, což buďto nevnímala, anebo mu to bylo jedno. Jen cosi zavrčel a stáhl jí z ramene tílko.

„Sundej si to,“ zabručel netrpělivě. Poslechla a přetáhla si pyžamo přes hlavu. Raději si moc neprohližela sporé poprsí: dobře věděla, že její váha za posledních pár týdnů zas o něco poklesla, a na hrudi se to nutně projevilo ze všeho nejdřív.

„Potřebovala bys větší kozy,“ Ruda jí snad četl myšlenky. „Možná ti pořídím silikony,“ dodal, jako by se jednalo o koupi nové židle. „Co?“

„Raději ne,“ zavrtěla hlavou, když sevřel její drobná ňadra v dlaních.

„Náhodou by se mi to líbilo. Hubená holka a pořádný balóny. To je rajcovní! Kruci... už mám namále. Jsem pěkně nadřzenej. Tak honem, zlato, dej se do toho!“ připomněl jí předchozí pobídku. Z jeho dechu zavanul včerejší bourbon, a ona se odvrátila. Poddajně sklouzla po prostěradle a rozkročmo usedla na Rudovy holeně. Pak jednou rukou stáhla vlasy z obličeje a přidržela je v týle, zatímco druhou uchopila pulzující úd a sklonila se k němu.

„Tááák...“ zaslechla nad sebou trhaný nádech, když ho pohltila ústy. „Jo...“ sevřel v dlaních její hlavu a vyrazil pánví proti ní. „To je ono...“ lebedil si, zatímco se její pusa změnila v píst. Pracovala jako robot, bez nadšení a mechanicky, ale o její potěšení tady nakonec nešlo. Chtěla pouze udělat, o co ji Ruda požádal, a pak mít klid.

Skutečně to netrvalo dlouho – Rudovy slabiny se začaly chvět a hlas přeskočil o něco výš, zatímco ji pobízel, aby zrychlila a přitvrdila. Vyhověla mu a v duchu se modlila, aby už to přišlo. Použila jazyk, aby jeho rozkoš ještě vybičovala, a o pár vteřin později už na něm ucítila horký, trochu slaný proud. Přinutila se polknout... a pak znovu.

Konečně si ulevil i od poslední kapky a celý pod ní ochabl. Odkulila se na stranu a nechala ho hlasitě oddechovat uspokojením. Cítila se sama sebou zhnusená a uvažovala, proč to všechno vlastně podstupuje. Snad kvůli tomu, že ten chlap občas přeruší její drásající samotu? Nebo kvůli věcem, co jí kupuje, a penězům, které u ní sem tam nechá? Případně se jen snaží zachovat jakés takés zdání normálního života, který jí dlouhé měsíce scházel? A není to nakonec jedno? Přehodila si paži přes oči a zavřela je.

„Byl sem dobrej, co?“ zasmál se Ruda, a ona měla co dělat, aby ho neudeřila. Jistě, žertoval, ale jí se jeho nejapné bonmoty a vtípky zajídaly den od dne víc. Možná dokonce hodinu od hodiny.

„Skvělej,“ odušila suše a otočila se na bok. Pak přes sebe přetáhla přikrývku a poslouchala, jak matrace zakvílela, když se posadil a vstal. Zazíval jako lev a opustil místnost. O okamžik později Žofie zaslechla, jak pustil sprchu.

Zachumlala se do deky. Tak – to by bylo. Začátek dne mám za sebou, pomyslela si s pochmurným vědomím, že do večera je ještě daleko. Měla na stole dvoje kalhoty ke zkrácení, jeden vytržený zip a sako, které potřebovalo popustit. Samá únavná, ubíjející práce.

Ale dostane za ni pár stovek. Možná by měla pracovat víc a přestat se pelešit s Rudou jako nějaká lehká holka. Vždyť co jiného je sex bez lásky než prostitute? Jenže i tahle imitace vztahu je možná lepší, než vůbec žádný, přemítala s podmračeným čelem.

Nebo ne?

Bára se loudavou chůzí blížila k zastávce a současně vytáhla telefon. Vyhledala v seznamu číslo své nejbližší kamarádky a vytočila ho.

„Hola!“ zahalekal v reproduktoru Katčín veselý hlas a na pozadí bylo slyšet neúnavné žvatlání čtyřletého Kubíka, jejího syna.

Odpověděla na pozdrav pochmurným tónem, který nedokázala zamaskovat, a hned pokračovala: „Káto, risknu, že tě moc nepotěším, ale dnes v noci budete mít nezvaného nocležníka.“

„Cože?“ nechápala žena na druhém konci linky. „Koho?“

„Mě.“

Vtěrina ticha. „Jo... no jasně,“ protáhla kamarádka a z jejího tónu číselo nepochopení. „Něco se stalo?“

„Jsi doma?“ zareagovala Bára otázkou.

„Jasně že jsem – jako většina matek v domácnosti před polednem. Zrovna chystám oběd.“

„Tak fajn. Za chvíli přijdu. Nevadí?“

„To víš, že ne. Počkej, a ty nejseš v práci?“

„Dneska ne.“

„Aha?“ Otázka v Katčíně hlase byla zřejmá.

„Všechno ti povím, až dorazím. Budu tam tak za dvacet minut.“

„Počítám s tebou u stolu.“

„To ne,“ odmítla rychle Bára, jelikož jí bylo jasné, že do žaludku nenasouká vůbec nic, ani kdyby jí Katka naservírovala čerstvého humra či jinou vybranou delikatesu.

„Neodmlouvej,“ zazněla rezolutní odpověď. „Přece tady nebudeš sedět a koukat, jak se s Kubou cpeme.“

„Až mě uvidíš, pochopíš, že mi to ani trochu nevdá,“ odušila. „Tak zatím!“

Od doby, co žila s Markem, užívala Bářin byt Katka s rodinou. Původně to bylo řešení krátkodobé, než si najdou vlastní bydlení, postupem času se však jaksi protáhlo. A nutno podotknout, že toto uspořádání začalo oběma stranám vyhovovat. Bára se nemusela starat o platby energií, a Katka s manželem ušetřili za drahý podnájem. Nicméně teď se to drasticky změnilo, pomyslela si s pochmurně staženým čelem a přitáhla popruh sportovní tašky k tělu.

Bářin byt se nacházel ve druhém patře secesního domu v úzké uličce ne-daleko centra. Měl dva pokoje, kuchyňku a komoru. Získala ho díky půjčce, pomocí níž vyplatila Žofiin podíl z dědictví po mámě – Žofie s Ondrou měli tehdy už vlastní bydlení. Matka sestry vychovala sama. Otec byl cestovatel a psal do novin, takže většinu času trávil v zahraničí, kde sbíral materiál pro své reportáže. Z jedné takové výpravy se už nevrátil – chodily od něj pouze dopisy, i ty však byly stále řidší, až korespondence ustala docela. Máma ho ale nejspíš stále milovala, anebo nechtěla riskovat další zklamání, protože

jiné muže po něm už neměla. A pokud ano, nemluvila o nich. Zemřela v nedožitých šestapadesáti na silnou infekci po vcelku banální operaci, což obě dcery zdrtilo.

Mladší z nich už tehdy upadla do jisté depresivní letargie, kterou však s podporou manžela Ondry překonala. Ovšem poté, co ztratila i jeho, se v zármutku doslova utopila a nemoc u ní propukla naplno. Bára tušila, že Žofie nezvládá svůj život ani práci, a měla vážné pochybnosti i o vztahu, který nedávno navázala. Rudu, jejího přítele, viděla jen několikrát, ale ani trochu jí neseseděl. A rozhodně nešlo jen o fakt, že si rád přihnul, k čemuž začal svádět i Žofii.

Nyní slepě zírala skrz okno autobusu a stále dokola si přehrávala události poslední hodiny. Cítila vztek i smutek, byla však ještě příliš ochromená šokem, než aby se svými emocemi mohla nějak účinně pracovat.

To, co jí Marek provedl, byla jasná podpásovka. Nevěděla, jestli ji víc zasáhlo to, čeho byla svědkem v koupelně, anebo že ji podváděl dlouhodobě. Obojí představovalo nepřijemné a bolestné prozření. Možná by se dokázala smířit s ojedinělým úletem, ale takto promyšlená a pečlivě skrývaná nevěra byla neomluvitelná. Ne, vrátit se k němu nemohla, to v žádném případě. Něco podobného se zkrátka neodpouští.

Nikdy.

Takže jí teď zbývalo jediné: nastěhovat se zpátky do svého bytu, a to znamenalo sdílet domácnost s Katčinou rodinou. Měla z toho uspořádání obavy, ale i tak se rozhodla, že své věci od Marka odveze hned následující den – nebude nic odkládat.

Krucí, připustila si náhle jednu nepřijemnou nutnost: bude na to potřebovat několik hodin, a nejlépe dopoledne, kdy je Marek v agentuře. V žádném případě na něj nechtěla narazit. Což znamenalo požádat o další volno.

Lépe to neodkládat, vzdychla, obrnila se odhodláním, a znovu vytáhla telefon. Její nerudný šéf jí volný den schválit musel, takže nebylo zbylí. Kovář vzal hovor na čtvrté zazvonění. „Ano?“ vyštěkl arogantním tónem.

„Ledecká,“ odušila studeně. Proč taky mrhat energií na zdvořilosti u zapšklého starého mládence a specialisty na to, jak druhým znepřijemňovat život?

„Máte snad dovolenou, tak co po mně chcete?“ zahučel.

Co jiného jsem mohla čekat, usklíbla se. „Potřebuju ještě jeden den,“ nenechala se však vykolejit. „A tak to hlásím.“

„Proč?! Pokud vím, máte na stole plno optávek a kalkulací! Je sezóna a hoří nám termíny.“

„Vím, a všechno stihnu včas. Ale vyskytla se neodkladná osobní záležitost,“ pronesla odtažitým tónem. Žádné vysvětlování ti nedlužím, pomyslela si přitom nevraživě.

„Pche,“ odfrkl si. „Osobní záležitost!“ V jeho hlase zazníval upřímný depekt. Samozřejmě – blesko jí hlavou –, člověk, který kromě práce a buzerování podřízených nemá nic, čím by žil, nemůže nic osobního pochopit. „No, jak chcete,“ pokračoval. „Ale nabídky, a to kompletní, mi odevzdáte v pátek odpoledne. Je vám to jasné?“ uzavřel svůj souhlas spatra.

„Naprosto,“ ucedila skrz zuby. „Nashle!“ skončila hovor a vrazila mobil do kabelky. Blbec, pomyslela si.

Konečně dorazila k domu, vystoupala po betonových schodech do druhého patra a stiskla tlačítko zvonku. O okamžik později se ozvaly Katčiny rychlé kroky, následované hlasitým capkáním čtyřletých nožek.

Katka otevřela s utěrkou v ruce a zvědavostí, již zrcadlily její zelené oči. „No čauky!“ Krátce Báru objala. „Tak vítej v tom našem bordelářském království! Omlouvám se, ale Kuba zas kramařil, takže to tady vypadá jak po výbuchu, a na úklid není čas,“ zakoulela očima. „Holt život s dítětem není jednoduché,“ ustoupila ode dveří.

Než Bára prošla dovnitř, odkopla jí z cesty plyšového medvěda, takže bezmocně odletěl ke stěně. Pokrčila s výmluvným výrazem rameny, a zatímco se návštěvnice zouvala, sebrala z podlahy ještě dvě autíčka a cosi, co připomínalo vyfouklý balon. Všechno nemilosrdně odhodila do plastické bedny vedle botníku.

„Mám kuřecí na hříbkách. Jsou od mámy, pravý, tak doufám, že mi nedáš košem!“ sjela pobledlou přítelkyni zkoumavým pohledem, když se ocitly v kuchyni.

Bára si položila ruku na žaludek. „Nerada bych se tě dotkla, ale asi do sebe fakt nic nedostanu.“

„Co ti je?“ změřila si ji Katka. „Seš teda pekelně zelená.“

„Teď už je to lepší, ale ráno jsem měla nějakou žaludeční koliku nebo co. Málem jsem vyzvracela vlastní vnitřnosti.“

„A sakra!“ povytáhla Katka obočí a položila rozevřenou dlaň na Kubíkovu hlavu – právě k ní přiběhl a začal surově škubat její volnou tunikou.

„Mami, mamííí!“ zahlaholil chlapec s důrazem, který nikoho nenechal na pochybách, že se cítí odstrčený.

„No, Kubulo, co je?“ zareagovala trochu nepřítomně.

„Mám děsnej hlad,“ našpulil knouravě růžovoučké rtiky.

„Nepovídej, to je mi novina!“ obrátila oči v sloup. „Tak s tím něco uděláme. Upaluj ke stolu, ale předtím si pořádně umej ruce. A žádný výmluvy!“ zvedla varovně prst.

„No jo...“ Chlapec udělal obličej, z něhož bylo zcela jasné, co si o mytí rukou myslí. Po chvilce, vzbuzující vážné pochyby o tom, zda vůbec stačil pustit vodu, vletěl jako raketa zpátky do kuchyně. Nedočkavě se vydrápal na židli,

ukořistil vidličku a začal jí netrpělivě tlouct do dřevěné desky. Bára měla chuť vrazit mu pohlavek, ale ovládla se. Katka mezitím s klidem vršila jídlo do připravených talířů – přes Bářiny protesty nachystala jeden i pro ni. Ovšem ta přesně podle svého předpokladu nedokázala požít jediné sousto. V rýži jen párkrát rýpla vidličkou a maso nechala nedotčené. Nakonec na Katku vrhla omluvný pohled. „Promiň, ale nemá to cenu. Nemůžu.“

„Tak to nech bejt, co se dá dělat,“ odušila kamarádka. „Uvařím ti pak nějaký čaj.“

Bára odsunula talíř stranou a neušlo jí, jak po něm Kuba, hltající svou porci, loupí mlsnými očima. Katka to zaznamenala taky. „Tak na to zapomeň. Jenom hezky dojez to svý, bude ti to bohatě stačit.“

„Hmmm...“ zabručel se zřetelným zklamáním. Pak s vervou zabodl nůž do masa a odkrojil vskutku úctyhodné sousto.

Bára ho sledovala sice pobaveně, protože tenhle apetit působil legračně, ale při pohledu na jeho faldíky a kulatou tvářičku musela uznat, že Katka má pravdu. Kuba žádný nášup nepotřeboval. Spíš pořádně prohnat, pomyslela si.

„Je to hrozný.“ Katka jako by jí viděla do hlavy. „Jak ho nebudu hlídat, stane se z něj za chvíli kulička. Někdy se cpe tak, až mám strach, že zařve i talíř.“

Bára se i přes mizernou náladu rozesmála. „Koukám, že rodičovství je pěkné riziko. Ještěže nemám děti.“

„Jen počkej, až se zakulatíš a vyprdneš to ze sebe. Zblbneš stejně jako já.“

„To je dost pravděpodobné. Jenže momentálně je v mém případě jakékoli kulacení a plazení nemožné.“

Katka k ní vyslala tázavý pohled, ale Bára jen maličko zavrtěla hlavou a mrkla přitom na Kubu. „Potom,“ zformovaly neslyšně její rty. Zrzce ihned došlo, co tím chtěla naznačit, a přikývla. Ona i Kuba pak pokračovali v jídle. Bára je sledovala se špetkou závidosti – ne kvůli lákové vůni kuřecího a hub, ale přece jen si bolestně uvědomovala vlastní opuštěnost.

Honem si podobné úvahy zakázala a raději se zaměřila na to, jak jsou si ti dva podobní. Chlapec jako by mámě z oka vypadl. Měl trochu šikmé zelené oči, rámované světlými řasami, okrouhlý obličej a spršku pih na nose. Nazlátle rezavé vlasy nosil na rozdíl od Katky ostříhané nakrátko a stejně jako ona měl sklony k tloustnutí. Katka si pečlivě hlídala kalorie a odjakživa tak trošku záviděla Báře, že tyhle problémy nemusí řešit.

„Mamí, já chci ještě,“ zaškemral hošík, když vymetl poslední zrnko rýže a zadíval se s dojemnou touhou v očích na Bářinu porci.

„Řekla jsem ne. Jestli máš hlad, dostaneš zeleninovej salát.“

„Ale já chci maso.“

„To už jsi měl, Otesánku,“ zavrtěla zamítavě hlavou.

„Hm...“ zabručel a našpulil nespokojeně pusou. „Ani malinkatej kousíček?“

„Ne,“ pronesla Katka nekompromisním tónem. „A jestli nechceš salát, uklid talíř a upaluj si hrát. Máš novou stovebnici, tak co kdybys něco postavil, ať teta vidí, jak seš šikovnej?“

„Ach jo...“ zašklebil se otráveně, když pochopil, že se k dalšímu masu opravdu nedostane. S upřímně znechuceným výrazem se o chvíli později odloudal z kuchyně.

Katka mezitím naskládala nádoby do myčky, sobě připravila kávu a Báře nazelenalý hořký čaj. „Tak co?“ vybědla ji stručně, když před ni položila šálek. Bára se nedůvěřivě zadívala do kouřící tekutiny a mimoděk se otrásla.

„Skončila jsem s Markem. Odcházím od něj,“ pronesla pak pevně.

Katka na ni pár okamžiků jen hleděla s pootvrvenými ústy. „Cože? To jako myslíš vážně? Vy dva a rozchod, takhle najednou? Vždyť jsi o žádnéch problémech nemluvila? Myslela jsem...“ zarazila se. „Teda, myslela jsem, že je to tentokrát vážný...“

„Jak je vidět, byla to spíš jen fraška. Podváděl mě.“

„Cože?!“ kamarádka nadskočila, divže si do klína nepřevrhla plný hrnek. Na poslední chvíli ho spíš zázrakem než pohotovostí udržela na stole, a zabránila tak jistému opaření.

„Bohužel. Dneska dopoledne jsem ho přistihla doma ve sprše s cizí ženskou, vlastně holkou. Může jí být tak šestnáct.“ Hlas Báře nebezpečně zakolísal a ona cítila, jak ji přemáhají slzy. S vědomím, že teď si to už může dovolit, je nechala sklouznout zpod víček.

„Ježíši,“ hlesla Katka, natáhla paži a sevřela Bářinu dlaň ve snaze trochu ji povzbudit. „Jen se vybreč, to tě uvolní. To je ale nehorázněj hajzl! Nikdy bych neřekla, že je něčeho tak ohavného schopnej!“

„Jo, tak to jsme dvě,“ vzlykla. „A to ještě není všechno.“

„Jak to?“ vyděsila se Katka. „Co se ještě stalo?“

Bára se nadechla a vcelku dopodrobna převyprávěla celou jejich hádku. Když skončila, hleděly na ni zelené oči zpod rezavé ofiny soucitně i pobouřeně zároveň.

„Tak to je fakt moc. A ještě se s těma potřebama takhle pochlubí... To je ale kretén!“ zakroutila Katka hlavou a v hlase jí zazníval nefalšovaný despekt.

Bára z krabice položené na stole vytáhla několik papírových kapesníků a hlasitě se vysmrkala. „Jo, to je. Bude mi nějakou dobu trvat, než se z toho vzpamatuju. Pro začátek si musím odstěhovat věci. Hned zítra... Mrzí mě to, ale musím jít sem k vám...“

„To vůbec neřeš. Vždyť je to tvůj byt!“

„Já vím, ale takhle ze dne na den se vám vetřou do soukromí...“

„Co blbneš, naopak my tady zacláníme přesčas! Musíme s tím bydlením konečně pohnout, už jsme fakt trapný. A víš co? Brácha se nedávno nastěhoval

k tý svý kočce, a u našich tak zůstaly volný pokoje. Takže bychom zatím mohli jít tam. Může to bejt výhoda: babička pohlídá Kubu, a já tak budu mít víc času na hledání bytu.“

Bára na ni zůstala hledět poněkud zaraženě. „To vypadá, jako že vás vyhazuju. Tak jsem to vůbec nemyslela.“

„Vždyť já vím,“ zakoulela Katka očima. „Ale věř mi, že nám tím uděláš službu. Rozhoupem se. A to je super, no ne?“

„Ach jo,“ vzdychla Bára. „Snad máš pravdu. A já teď stejně nedokážu nad nicím pořádně přemýšlet. Jediné, co mám v hlavě, je ten Markův podraz.“

„Tak to chápu,“ přikývla vážně Katka. „Přišlo to jako blesk z čistýho nebe, žádný podezření, nic, a najednou – bác! To je docela slušná bomba. Ty se ještě báječně držíš, nevím, jestli bych to já vůbec ustála.“

„Určitě jo. Ale tebe se to nikdy týkat nebude.“

„To doufám. Asi bych musela Honzu vzteky přizabít.“

„Však jsem se o to pokusila taky. Naštěstí to nedopadlo.“

„Za to ti ten pitomec nestojí,“ souhlasila Katka.

„Ne. Ani za ty slzy, jenže si nemůžu pomoct. Najednou jsem sama,“ odmlčela se a popotáhla.

„Vůbec nejsi sama. Jsme tu my a nenecháme tě v tom, to přece víš. A Lukáš tě určitě taky podpoří...“

Bára při vzpomínce na přítele a někdejšího kolegu, homosexuála Lukáše, pocítila osten výčitky svědomí. Měla by se mu ozvat, už se neviděli skoro měsíc.

„To vím, ale myslím to jinak. Ta zrada se mnou pořádně zamávala. Ještě včera jsme byli s Markem pár, a dneska... sakra! Nějak to nemůžu strávit. Já už snad žádného dalšího chlapa ani nechci!“ zamračila se.

„Ale houby. To říkáš teď, protože jsi zklamaná, a mezi náma, vůbec se ti nedívím. Ale za pár tejdnu se na to budeš dívat jinak, věř mi.“

„Tak to nevím,“ vzdychla Bára unaveně. „Mám všeho nějak dost. Nikdy mi žádný vztah nedopadl. To přece není normální!“

„Nevěš hlavu,“ snažila se ji povzbudit Katka. „Jednou ten pravej přijde. Musí.“

„Jenom aby. Asi mám na chlapy špatný odhad, nebo přitahuju samé nevěrníky, mamánky a lehkomyšlné mužské,“ oponovala Bára rozladěně.

Katka si skousla spodní ret a raději už nic neříkala. Tuhle část Bářiny historie dobře znala a tížilo ji, že jejím životem procházejí známosti, které nikam nevedou. Každé její vzplanutí skončilo rozčarováním, které ji zanechalo citově vyprahlou. Muži o ni zájem měli, ale zdálo se, že si vždy vybírá mezi těmi, kteří dlouhodobý vztah nehledají. Obrátilo se to až před dvěma roky, a ona doufala, že Bára konečně taky založí rodinu. Jenže teď se to celé válelo v prachu...

Držela se zpátky, aby kamarádky city ještě víc nezjitřila, ale bylo jí z toho skoro do pláče. Neuměla si představit, že by žila sama, i když jí Honza s Kubou občas lezli na nervy.

Několik minut panovalo hutné ticho. „No,“ postavila nakonec Bára na stůl prázdný hrnek, celkem udivená, že ten nechutný odvar opravdu vypila. „Díky, že jsi mi udělala vrbu. Teď ale musím něco dělat, abych přišla na jiné myšlenky,“ přejela si dlaněmi přes obličej. „Zajedu pro auto, mám ho v práci.“

„Tak já tě tam hodím.“

„Ale ne, nebudu otravovat víc, než musím!“

„Tak hele, jsi moje nejlepší kámoška už od základky, tak přestaň žvanit blbosti. Mě to neobtěžuje, ráda na chvíli vypadnu a Kuba se taky potřebuje vyvětrat. Stejně musím ještě zařídit nějaký nákup.“

Bára zaváhala, ale pak na nabídku kývla. „Tak dobře, svezu se s vámi. Aspoň ušetřím,“ zašklebila se se vzpomínkou na sumu, kterou ji stálo dopolední taxi.

O půlhodinu později už svištěly ke stavební firmě, v níž Bára působila na pozici asistentky obchodu. Její práce spočívala především ve zpracování nabídek klientům a přípravě cenových kalkulací pro ředitele. Nebylo to bůhvíjak kreativní, ale plat měla slušný a změny se trochu bála. Než by riskovala, že si pohorší, raději zatnula zuby.

Její stará astra stála na přímém slunci a byla uvnitř tak rozpálená, že musela naplno pustit klimatizaci, jinak by asi rovnou zkolabovala. Ani to však příliš nepomohlo.

Zaparkovala ve dvoře a s hlavou plnou chmurných myšlenek zamířila ke vchodu. Kvůli nepozornosti ve dveřích málem vrazila do tělnatého souseda z horního patra. Na doktora Čabajku jednoznačně seděl popis prostorově výrazný. Byl asi sto pětadesát centimetrů vysoký, se širokými rameny a mohutně vystupujícím, pevným břichem. Prošedivělé vlasy nosil ostríhané na kratičkého ježka a v bodrém obličejí se obvykle zračil poněkud pořouchlý výraz. Pověštinou oblékal černé džíny s šedivým sakem a Bára ho podezírala, že bílý plášť nepoužívá ani ve své zubní ordinaci.

„Ó, krásná vílo!“ Překvapivě svižně uhnul stranou, čímž včas zabránil kolizi. „Vás jsem už dlouho neviděl – jaká škoda!“

Čabajka byl rovněž známý neutuchající vášní pro ženy. Přestože padesátku oslavil už hodně dávno a nikdy nebyl prototyp lázeňského šviháka, v jeho ložnici se jich vystřídala celá řádka. Neoženil se a žádnou ženu si ani nenastěhoval do bytu – jeho vztahy byly vždy velmi volné. A na svou pověst proutníka byl patřičně hrdý.

Přinutila se k úsměvu, přestože byla po dnešku prvoplánově vysazená na všechny muže ve městě, na světě i ve vesmíru. Jenže chápala, že žoviální

Čabajka za její současný stav nemůže. „No, tak teď se budeme vídat častěji. Stěhuju se zpátky,“ odtušila s lehkým pokrčením ramen.

„Ale, vážně? To mě ovšem moc těší! A doufám, že vás brzy přemluví na drink o patro výš. A možná i něco pikantnějšího, hm?“ ztlumil hlas do laškovného šepotu a zamrkal.

„Tak to nevím,“ pozvedla koutky úst, ale v duchu zaskřípala zuby. Sexuální narážky byly tím posledním, na co měla náladu! To opravdu všichni chlapi myslí pouze jedním orgánem, a jen na to jedno?!

„Nikdy neříkejte nikdy,“ zvedl významně obočí i ukazovák.

„Jo. Hm.“ Musela se kousnout do jazyka, aby nevyvrískla nějakou nadávkou. „Tak já běžím,“ zacinkala raději svazkem klíčů a dala se na ústup. „Nashledanou.“

„Na brzkou shledanou, sladká sousedko!“ zavrnl. Honem se od něj odvrátila, aby nestačil přidat další bonmot, a vyrazila ke schodišti.

Dvě patra zdolala obdivuhodně svižným poklusem a nahore s krátkým zahánáním zastrčila do zámku klíč. Byl to divný pocit, vcházet do svého bytu, kde však nyní měli domov její přátelé. Připadala si, jako by se k nim kradla potají a narušovala jejich soukromý prostor. Snad proto tiše jako myška zamířila rovnou do obýváku, kde předtím nechala své věci.

Otevřela okno a pustila dovnitř svěží vůni jara. Pak z tašky vytáhla toaletní potřeby, ručník a teplákovku, a odešla s tím do koupelny. Cítila se nesmírně utahaná a kromě toho jí začala třeštit hlava, takže nutně potřebovala sprchu a pár hodin odpočinku.

Zatímco se pečlivě mydlila a přejížděla žínkou po pokožce, kterou jen před nějakými šestnácti hodinami laskal její nevěrný přítel, opět propadla pocitu marnosti a v koutcích očí jí zaštipaly slzy. Měla Marka opravdu ráda a líbily se jí i jejich intimní chvíle. Uměl být tak něžný, a zároveň vášnivý! Jenže dnes jí v klidu oznámil, že jemu jejich milování nestačilo. Ona mu nestačila.

Opřela se čelem do chladných kachlíků a znova se poddala hořkému pláči. Bylo to neuvěřitelné. Kdyby měli neshody a hádali se, dal by se krach pochopit. Jenže jejich vztah vypadal pohodově a vcelku nekonfliktně... Vždyť i Katce vyrazila dech, když jí tu novinu sdělila!

Byla to z Markovy strany hra? Nebo se s ní opravdu cítil dobře a „jen“ si ukájel své nadstandardní sexuální potřeby, aniž to jakkoli hnulo jeho svědomím? Zdálo se mu přirozené a normální vést dvojí život? To se ovšem nedozví, protože s ním už nikdy nebude mluvit. To jediné jí pomůže se od něj co nejdříve odstríhnout a posunout své emoce od rozčarovávaného smutku ke smíření a nakonec i lhostejnosti. Mohlo by se jí to podařit, vzhledem k tomu, jak cynicky se ke svému podvádění stavěl. Ušetřil jí přímý úder do srdce, a na ní je, aby ho ustála.

Ale co když opravdu nikdy nenajde člověka, se kterým by mohla vytvořit sladěný pár a vlastní domácnost, založit rodinu? Kruci, zamračila se se slzami v očích. Proč mám pořád takovou smůlu a kdy se jí zbavím?

Natáhla se po lahvičce se šamponem a začala si mýt vlasy, jako by se důkladnou očístou pokoušela zbavit duševního napětí, negativních pocitů i filozofování. Bohužel to nezafungovalo. Z koupelny vyšla sice svěží, s pletí zrůžovělou a vlhkými vlasy zabalenými do osušky, avšak její duše byla ve stavu naprostého vyčerpání.

KAPITOLA 3.

Posadila se ke kuchyňskému stolu, který na ni přímo křičel, aby ho utřela. Žofii však bylo srdečně jedno, že jeho desku pokrývají kolečka a skvrny. Deprese jí brala sílu na detaily. Byla ráda, že zvládá to zatracené šití, díky kterému zaplatí nájem a nakoupí pár věcí do ledničky. Domácnost sice trpěla, ale komu na tom záleželo? Jí rozhodně ne. A Ruda taky nic nekomentoval: koneckonců o to, jak bydlí, mu nešlo.

Prostě dá byt do pořádku, až bude mít víc energie. Pokud k tomu vůbec někdy dojde.

Usrkla kávu bez mléka, kterou si uvařila v naději, že ji trochu povzbudí a dodá chybějící elán. Vážně bych se měla najíst, pomyslela si při pohledu na vystouplé žíly a ostré klouby na hřbetu ruky. Anebo možná napít, zamračila se. Nepřemýšlela o tom dlouho, vstala a přešla k lednici. Rezignovaně se nadechla a pak vytáhla láhev ginu – značkového, který přinesl Ruda. Chvilí váhala, ale pak se vrátila ke stolu a vylepšila destilátem načatou kávu. Znovu se posadila a s pocitem marnosti zvedla hrnek.

Po tvářích jí pozvolna stekly dvě horké slzy, zatímco si prohlížela neuklizenou kuchyni. Před sedmi lety ji jako novomanželka zařizovala s obrovskou radostí... Neměli tenkrát s Ondrou skoro žádné peníze a koupili ji se slevou v jednom řetězci s nábytkem. Montovali ji sami a užili si u toho spoustu legrace. Ondra nebyl zrovna šikovný, ale nescházel mu smysl pro humor a trpělivost. Ona zas byla ochotná točit až do půlnoci imbusem, usazovat zásuvky do kolejniček a při tom sledovat, jak jejich vytoužené dílo roste před očima.

A zatímco teď seděla na židli, která ji tlačila do hubeného pozadí, vrátila se k večeru, kdy svou práci dokončili.

Když s Ondrou usadili poslední dvířka a s uspokojením přehlédli celodenní snažení, namísto prvního jídla ochutnali v nové kuchyni svá těla. Nedokázali si vzájemně odolat, a Žofie si i teď dobře vybavovala, jak byl Ondra roztomilý ve vytahaném tričku s natrženým lemem, zčuchanými vlasy a šmouhou v obličejí – netušila, jak k ní vlastně přišel. Ale usmíval se na ni trochu samolibě, trochu hrdě, a se vši láskou, kterou k ní cítil.

A s tou také vztáhl ruce, aby ji k sobě přivinul. Levý prostředník zalepený, jak se pořezal při vybalování jedné skříňky, ale i přes několikahodinovou dřinu měl pevný, jistý stisk, který ji nenechal na pochybách, že po ní skutečně touží. Voněl vábivě: čerstvým potem, dřevem a pižmem.

„Měli bychom tu kuchyň pokřtít,“ navrhl šeptem s ústy zabořenými do jejích vlasů. Tenkrát je nosila dlouhé až do pasu a on zbožňoval, když se jimi mohl probírat nebo je česat.

„Těch křtů už za sebou máme několik,“ zasmála se tiše, jelikož žhavým milováním oslavili koupelnu, zařízenou ložnici a také předsíň – to když do ní umístili čerstvě pořízený botník s věšákem a zrcadlo.

„Křest si zaslouží každé dítě,“ oponoval, zatímco s ní v objetí pomalíčku couval k lince, o kterou ji o pár vteřin později opřel. Sjel citlivýma, přesto však rozhodnýma rukama k jejímu zadečku, přitiskl si ji ke slabinám, a ona se s vábivým úsměvem otřela o jeho poklopec, už nyní napjatý toužebným očekáváním.

„Tak to bychom asi měli přistoupit k aktu...“ odušila a zvrátila hlavu, aby mu nabídla rozevřené rty k hlubokému, vlhkému polibku. Líbali se vášnivě, s vervou zamilovaného mládí. Současně s tím ze sebe strhávali jednotlivé kousky oblečení, které bez milosti odhazovali na podlahu. Svíral v dlaních její oválný obličej a rozkošnický plnil její ústa. Jazyky, podobné dvěma dovádivým úhořům, zažehovaly stále silnější vzrušení, kolotající žilami místo krve, a dech, propojený ve vzájemné symbióze, se prohloubil.

Vzduch v místnosti jakoby zhoustl a ztuhl, když s propletenýma rukama klesli na linoleum, aniž vnímali chlad, který z podlahy vzlínal. Ondra se s vášní sobě vlastní vrhl na její tělo a zahrnul je tisícem lehkých polibků. Pokrýval jimi nahou kůži od očních víček až ke špičkám prstů u nohou. Oplácela mu dráždivým přejížděním nehtů po zádech a zkoumala vnímavými prsty jeho obličej jako sochař hodnotící nově stvořené dílo. Zbožňovala tyhle vzájemné doteky, plné lásky a nabitě smyslnou něžností. Dokázali si naplno vychutnávat jejich opojnost a přetavovat nádhernou předeheru v doutnající oheň budoucího spojení.

Vnímali vůni dřevěné dýhy i nového lina, avšak vše přebíjelo horké aroma jejich pleti, zrůžovělé a citlivé, toužící po dalším laskání a objevování. Nedokázali se jeden druhého nabažít, třebaže se milovali už tolikrát... Vždycky znova si připadali, jako by to bylo poprvé.

Žofie se do Ondry zamilovala už v šestnácti, a byl to právě on, kdo ji zasvětil do tajů tělesné lásky. Nikdy před ním neměla jiného muže, a byla tomu ráda. On byl jejím princem na bílém koni, milovaným manželem i nejlepším přítelem. A dobře věděla, že ona je také středobodem jeho vesmíru, že Ondrovo srdce tluče jen a jen pro ni.

A snad i proto bylo každé jejich spojení nabitě elektrinou, která jim protékala pod rozpálenou kůží. I tenkrát, v tiché místnosti, kterou právě vybavili zbrusu novým nábytkem, je vystřelila do nebetýchých výšin... Strhla oba netušenou silou, s níž se jejich těla propojila v jedno, které pak jako bájná bytost

odlétlo do vlastního vesmíru. Divoký výbuch společného vrcholu připomínal detonaci rozžhavené sopky, a oni bez ostychu nechali volný průchod svým vzdechům a výkřikům.

Po prvním výstupu do výšin tělesných rozkoší dokázali téměř stejně intenzivně vyvrcholit ještě jednou, neméně zářivě a dokonale... A teprve potom usnuli přímo na podlaze ve vzájemném objetí, plní citů a ukojení aktem, zrozeným z čisté lásky.

„Kriste...“ vzlykla teď Žofie s pohledem zabodnutým do linolea, imitujícího dřevěná prkna. „Byla to vůbec pravda?“ zašeptala chraptivě a dopila svůj podivný drink. Zírala do prázdného dna a uvažovala o tom, že by třeba všechno mohlo být jiné, kdyby s Ondrou měli děti. Ona by se teď měla o koho starat a možná by se nepropadla tak hluboko... Jenže rodinu založit nestačili. Plánovali nejdřív rozjet kariéru – ona v módní branži, Ondra ve strojírenství, a chtěli také cestovat. Nestihli ale vůbec nic z toho. Ona krátce po oslavě pětadvacátých narozenin ovdověla a život se jí obrátil vzhůru nohama.

S tím, jak zhasla Ondrova svíčka, začal pohasínat i plamínek jejího vlastního života. Doslova fyzicky cítila, jak se zmenšuje a skomírá. Neměla by nakonec ze všeho vycouvat? Raději skončit, než se utápět v depresích a následně možná i alkoholu, a pokračovat v nemastné neslané známosti, která je vlastně stejně tristní jako celé její bytí?

Jen k tomu sebrat sílu. Odvahu. Odhodlání.

Krucí, copak snad nemám ani na to, abych si vzala život? zakroutila nad sebou hlavou, a svěřila koutky úst v beznadějně grimase. Spolu s nimi poklesla i její ramena.

Když se Bára probudila, slunce už vystoupalo do úhlu, z něhož ostré paprsky dopadaly přímo na pohovku a šimraly jí v nose. Zamžourala do jasného světla a o kousek se posunula, aby přímému slunečnímu svitu unikla. Nebylo to ale moc platné, a tak nakonec neochotně vstala a důkladně protáhla dlouhé štíhlé údy. Z útrobu bytu teď už slyšela nejen Katčín hlas a dětské štěbetání, ale také Honzův sytý baryton.

Pročísala si prsty zmuchlané prameny vlasů a s pocitem, že na další vylepšení vzhledu nemá smysl mrhat energií, vyšla na chodbu. Co na tom, že je bleďá jako smrt a unavenou vizáž ještě podtrhují uplakané váčky pod očima? Zamířila do kuchyně, v tuto podvečerní hodinu pulzující typickým rodinným životem. Vstoupila pokud možno nenuceně dovnitř a opřela se ramenem o zárubeň.

„Ahoj!“ pokusila se celkem marně o veselý tón.

„Á!“ obrátila se k ní Katka s nožem v ruce. Právě krájela zeleninu a úhledně kostičky pak házela do zapékací misky. K večeri asi bude něco hodně zdravého, pomyslela si Bára a pobaveně sjela očima k oběma příslušníkům silnějšího pohlaví, kteří kvůli téhle krmi patrně štěstím nehykali.

„Dala sis šlofíka, vid?“ pokračovala nenuceně Katka. „Nedivím se ti, máš za sebou pekelný den. Kubík sice dostal přísnýho bobříka mlčení, ale znáš ho. Moc dlouho to nevydržel. Vzbudil tě, rošťák, co?“

„Ale ne, vůbec jsem ho neslyšela,“ zavrtěla po pravdě hlavou. „Ahoj, Honzo,“ zadívala se na Katčina manžela a setkala se s rozesmátýma modrýma očima v širokém, poctivém obličejí. Rozhodně nevypadal, že mu její vpád vadí, což však předpokládala.

„Ahoj, rád tě vidím! Ale mrzí mě, co se stalo. Katka mi už všechno řekla.“ Vstal od stolu, kde s Kubou seděl nad jakousi obrázkovou knížkou, a přešel k Báře. Objal ji svýma velkýma rukama a přitáhl k sobě. Ucítila měkkost jeho oblého břicha, které sice zdaleka nedosahovalo rozměrů toho, jakým se pyšnil Čabajka, přesto však bylo na mladého muže zbytečně objemné. Katka svou kuchyni zřejmě odlehčuje nejen kvůli sobě, pomyslela si pobaveně.

„Takže už to víš,“ vzdychla, když ji konečně pustil z medvědího objetí.

„Je to blbec,“ vyslovil Honza stručně svůj názor na Marka. „Nezasloužil si tě.“

„Hm...“ hlesla bezvýrazně.

„Nechci to zlehčovat, promiň,“ omluvil se hned. „Fakt je mi líto, co ti provedl,“ dodal s pochopením v hlase. Honza byl empatický, mírný muž a své rodiny si opravdu vážil. Bára byla ráda, že její přítelkyně našla někoho takového.

Katka strčila skleněnou misku do trouby, otřela ruce do utěrky a obrátila se ke stolu. „No jo, ale lítost moc nepomůže,“ poznamenala. „A když už jsme u toho, s tím stěhováním ti zítra píchnu, Baruš. Kubíka ráno vyzvedne mamka, takže budu mít času ažaž.“

„Neblázni. Nemusíš, já to zvládnu. Bude to rychlovka.“

„Věřím, ale co kdybys narazila na něho? Budu tvoje duševní opora. A čtyři ruce to zmáknou ještě rychlejc než dvě, takže žádný protesty neslyším. Počítej se mnou, ať se ti to líbí, nebo ne.“

Bára rezignovala „To jsi celá ty. Takže už nic neříkám, jen díky.“

„Není zač, aspoň zatím. Dáš si grilovanou zeleninu? S bramborem a balkánem.“

„Asi ne...“ začala, ale stačil jí letmý pohled do kamarádčiny neústupné tváře, a honem větu poupravila. „Asi ne moc... Ráda ochutnám, ale opravdu jen trošku. Nejsem si jistá, jak jídlo přivítá můj žaludek, a ještě k tomu přičti dnešní nervy.“

„Tohle bys zvládnout mohla, je to dietka,“ mínila Katka a trhla bradou směrem k troubě. „A tvému žaludku věca jenom prospěje, seš skoro průhledná.“

„Jo, vřele děkuji za upozornění. Už jsem měla to potěšení si všimnout.“

„A koukám, že se ti to nelíbilo o nic víc než mně. Kvůli chlapovi se nemá smysl utrápit, i když je mi jasný, že je to teď pro tebe těžký.“

„Takový situace člověkem zacloumají,“ přítakal Honza. „Pojď si sednout,“ odsunul Báře židli. „Můžeme pro tebe něco udělat, kromě toho, že ti Katka helfne se stěhováním? Přidal bych se, ale hned ráno odjíždím na dvoudenní školení, a z toho se nevyvlíknou...“

„V pohodě, vážně. Já tam stejně nemám moc věcí,“ uklidnila ho.

„A něco jinýho? Třeba bych mohl vzít dva tři kamarády a pořádně Markovi nakopat prdel?“ navrhl a v očích mu zajiskřily čtverácké ohníčky.

Naprosto si nedokázala představit flegmatického Honzu, jak komukoli napopává prdel, a přimělo ji to k úsměvu.

„Tak asi ne,“ zasmál se taky a povzbudivě přikryl svou tlapou její drobnou dlaň. „To bude dobrý, uvidíš. Chce to čas, ale ty jsi silná holka. Jednoho sebestřednýho mizeru, co ti zahejbal, zvládneš,“ poplácal ji bodře po rameni.

„Máš pravdu,“ přikývla spíš proto, aby mu udělala radost. „Ale sama se divím, že nevyšiluju,“ dodala pak zamyšleně. „Asi jsem ještě v šoku a zhroucení přijde později.“

„Anebo jsi tak prudce prozřela, že na těžkej zármutek vůbec nedojde, což by bylo nejlepší,“ přisedla si k nim Katka a zadívala se na Kubu, jak prstíkem soustředěně obkresluje obrázek v knížce. Rozmluva dospělých mu byla očividně lhostejná.

„Kéž by to bylo, jak říkáš!“ Bára zvedla hlavu a zadívala se z jednoho na druhého. „Ale asi to nemá smysl rozebírat.“ Odmíčela se a po chvíli navázala: „Mrzí mě, že jsem k vám tak zničehonic vpadla. Nic jiného mi ale nezbylo, nemohla bych u něj zůstat už ani den...“ dodala sice s kajícím výrazem, avšak věcně.

„Kam jinam bys měla jít?“ podivil se Honza upřímně. „Vždyť je to tvůj domov. Kromě toho, my se odtud v sobotu vystěhujeme.“

„Cože?“ vyhrkla překvapeně. „To přece nemusíte... Nechtěla jsem vám způsobit komplikace!“

„Klid,“ chlácholila ji honem Katka. „Takhle to vůbec není. Však jsem ti říkala, že se uvolnilo místo u našich.“

„Já vím, ale připadá mi to vůči vám... prostě nefér.“

„Ježíš, ty nadělaš! Kašli na to. Hele, nám moc pomohlo, žes nás tady nechala bydlet. Víš, kolik jsme ušetřili?“ odmávla její protest Katka.

„A už jsem domluvil schůzku s realitním makléřem,“ vložil se do hovoru Honza. „Konečně začnem něco podnikat,“ zašklebil se pak. „Dřív nás nic neutilo, takže jsme z lenosti zůstávali tady.“

Bára nejistě mrkla z Katky na Honzu. „Hele, a opravdu něco zbytečně ne-
uspěcháte?“

„V žádném případě,“ smetl její námitku kamarádcin manžel.

Kuchyní se začala linout příjemná vůně pečeného lilku, cibulky a koření. Katka vstala, povytáhla mísu, aby zeleninou posypala sýrem, zase troubu zavřela a nastavila časovač na deset minut.

„Nevoní to špatně,“ zavěťřil Honza. „Ale i tak rovnou přiznávám, že si připadám jako mučedník a hrdina v jednom. Radši bych na talíři viděl pěkný kus propečenýho bůčku a pár knedlíků.“

„Sám už vypadáš jako knedlík,“ rýpla si do něj Katka. „A kdybych se bůčkem ládovala já, mám za měsíc deset kilo navíc. Díky, nechci – ani za zlatý prase. Nehledě na cholesterol!“ dodala s mentorsky zdviženým ukazováčkem.

„Cholesterol jsem já měl vždycky v pořádku,“ zabručel Honza na svou obranu.

„Což neznamená, že se budeš cpát zabíjačkou a bůhvíjakým fujtajblem,“ zamračila se jeho žena. „Nechci, abys ze mě udělal vdovu, až tě ve čtyřiceti trefí šlak.“

„Bla, bla, bla...“ utrousil její muž pod vousy, když se otočila zády, a zakoulel očima. Bára měla co dělat, aby nevyprskla. Tihle dva byli blahodárný balzám na její pošramocenou duši.

„Co to je šlak, mami?“ vystřelil otázku Kubík, který i přes soustředění na knížku zřejmě zaslechl slovo, jež ho zaujalo.

„To se tak říká, když se někdo složí,“ pokusil se místo ní o vysvětlení Honza.

„Složí? Jako skládanka?“ nakrčil chlapec nechápavě čelo.

Katka útrpně vzdychla, protočila panenky a obrátila se ke stolu. „Ne, Kubi, táta tím myslel, že někdo zkrátka omdlí a praští sebou o zem, víš?“

„A to je ten šlak?“

„Tak nějak.“

„Hm...“ Kuba se šklebil, vysvětlení mu zřejmě nedávalo smysl. „A proč se stane ten šlak?“

„No třeba proto, že je někdo moc oplácanej, když pořád baští mastný jídla. No a pak z toho onemocní.“

„Ale mastný je dobrý!“

„Vždyť to taky říkám,“ připojil se ke Kubovi polohlasně otec. Katka ho sjela tak vražedným pohledem, že se na židli jen trochu přikrčil a pípl: „Už mlčím...“

To bych prosila, říkal její výraz, když se vracela zpět k pracovní ploše a začala s rachotem vytahovat přibory.

„S čím ti můžu pomoci?“ vyskočila Bára.

„Třeba připrav talíře,“ zaukolovala ji Katka, která pochopila, že se kamarádka cítí jako neužitečné páté kolo u vozu, a chtěla jí ulehčit situaci.

„Tak, a my odnesem tu knížku, než mamka s tetou nachystají stůl, jo? A umyjem si ruce,“ zavelel Honza a natáhl otevřenou dlaň k synkovi. Ten sjel ze židličky sice s výrazem nevole kvůli mytí, ale zároveň natěšeně zavětril aroma téměř hotové večere.

„Doufám, že už je v práci,“ přejela Bára pohledem okna, když přibrzdila před Markovým domem. „Radši ještě mrknu do garáže,“ rozhodla se a dálkově aktivovala rolovací vrata. Sportovní audi za nimi neparkovalo, a tak zvedla palec nahoru.

„Super,“ mrkla na Katku a nacouvala do dvora. Posbíraly všechny Bářiny věci v přízemí a pak vystoupaly nahoru. Koupelnu si vzala na starost Katka, protože Báře se tam už víckrát vkročit nechťelo – místo toho zamířila do šatny.

Během hodiny a půl byly hotové. Bára měla dojem, že sbalily všechno, a pokud přece jen něco zapomněla, byla rozhodnutá se s tím bez výčitek rozloučit. Nakonec vhodila klíče do připravené obálky. Nenadepsala ji ani do ní nevložitla žádný vzkaz. Nebyl k tomu důvod. Zmizela z Markova života tiše a definitivně, tak, jak si to přála.

Jakmile klíče pohltila dopisní schránka, přešla k autu, nasedla a vyrazila pryč, aniž se na dům jedinkrát ohlédla. „Tak, vyřízeno, uzavřeno...“ zamumlala.

„Jsi ráda, vid’,“ odušila Katka. „Teď si dáme do těla, než to všechno vynese- me nahoru,“ přešla raději k praktické stránce věci.

„Můžeme vzít jenom to nejnmutnější a s ostatním počkat na Honzu.“

„A jak poznáš, co je nejnmutnější?“ podotkla kamarádka s pohledem upřeným na zavazadla.

Bára se zamračila. „Pravda – nepoznám.“

„Tak vidíš. Hele, v pohodě. Bude to skvělejší tělocvik, pro mě určitě,“ zakře- nila se Katka.

Bára zaparkovala blízko vchodu, obešla vůz a otevřela kufr. Byl beznadějně zaplněný. Prohrábla si rukou vlasy: přivezla toho víc, než čekala.

„Sladký den, krasavice!“ zavolal kdesi za nimi doktor Čabajka a rázným pohybem zabouchl dveře svého stříbrného SUV. „Mám na vás štěstí,“ obrátil se pak k Báře. „Že by to bylo nějaké znamení?“ Přiblížil se a nakoukl zvědavě do jejího auta. „Takže se vážně stěhujete,“ konstatoval. „Pomůžu vám. Pacien- ty mám objednané až na odpoledne, sám jsem totiž musel zajít k doktorovi. A víte co? Prý mám vysoký tlak i cholesterol a měl bych zhubnout!“ Hrdě poplácal zakulacené břicho. „Ten sadistický obvodák neví, kolik času a peněz mě stálo, než jsem se propracoval k téhle figurě!“

„Tak to mu chybí vkus, když nedokáže docenit vaši investici,“ rozesmála se Katka.

„Naprosto souhlasím,“ přitakal. „Sám váží padesát kilo i s postelí a mluví z něj čistá závist. Tak ukažte,“ sklonil se a popadl do mohutných tlap hned tři krabice. Nadhodil je na předloktí a přidržel bradou.

„Neblázněte!“ pokusila se ho zarazit Bára.

„Kdepak, nenechám si ujít příležitost nasbírat plusové body...“ pozvedl významně obočí. „... které jistě zúročím, až spolu zůstaneme sami, jen s láhví šampaňského,“ zavrněl pak a zmizel v útrobách domu.

„Mizera vychytralý,“ ulevila si Bára, nicméně jí přitom zacukaly koutky úst.

„Neboj, on tě neznásilní. Je to dobrák, jen s ním trochu víc mlátí testosteron,“ chopila se Katka sportovní tašky, trochu při tom hekla a následovala Čabajku. Především díky jeho pomoci byl celý náklad na místě v celkem krátkém čase.

„V kolik musíte být v ordinaci?“ obrátila se Bára na zubaře, když skončili.

„Po jedné, proč?“

„Protože vás zvu na pořádný steak.“

„Spíš jsem čekal vínečko ve dvou,“ vykouzčil dokonale zkormoucený obličej.

„Já na víno moc nejsem,“ zalhala rychle. „A teď si dáme ten oběd, oba si ho zasloužíte. Zním podnik, kde kuchař nešetří na maso. A žádné výmluvy,“ obdařila přísným pohledem Katku, která se už chystala protestovat.

O víkendů pak proběhlo druhé kolo stěhování: tentokrát se balili Honza s Katkou. Pomáhalo několik jejich přátel, ale i tak zabralo převážnou část soboty. Nicméně kvečer Bára v poněkud rozházeném bytě osaměla. Poté, co nepořádek chvíli obhlížela, učinila rozhodnutí nechat ho do rána být. Místo úklidu se na dlouhou dobu položila do vany, aby načerpala jak tělesné, tak duševní síly.

Probudila se do slunečného dne, a když zkontrolovala čas, zjistila, že si celkem přispala – bylo už po deváté. Vymotala se z přikrývky a přistoupila se širokým zívnutím k oknu. Na dnešek si naplánovala spoustu práce. Chtěla konečně uložit své věci do uprázdněných skříní a zabydlet se. Také potřebovala doplnit zásoby. Od úterka, kdy opustila Marka, to byl první den, který měla strávit sama, a i proto si naložila maximum úkolů. Otočila se od okna, rozhodnutá je zbytečně neodkládat, a rázným krokem zamířila do koupelny.

Když byla hotová, zajela do hypermarketu. Pořídila všechno potřebné a přidala do košíku i láhev italského bílého. V bistru nákup ještě doplnila o čtvrtku grilovaného kuřete, doufajíc, že sklenka dobrého vína a něco na zub ztupí hrany její samoty.

Nicméně když o pár hodin později, vcelku bez chuti, ozdibovala maso a zapíjela ho suchým chardonnay, připadala si prázdná a opuštěná. V televizi

neběželo nic, co by ji jen náznakem zaujalo, přestože vystřídala několik kanálů. Ztlumila zvuk, odsunula talíř a se sklenkou v ruce se usadila v křesle, nohy skrčené pod sebou.

To jsem to dopracovala, pomyslela si pochmurně, zatímco tupě zírала na obrazovku před sebou. Za pár měsíců je mi třicet, právě se mi rozpadl jediný vztah, který kdy stál za to, a kariéru nemám taky veškerou žádnou. Tomu tedy říkám úspěšný a šťastný život!

Pocit hořkosti zesiloval, až na tvářích ucítila sebelítostné slzy. Život je nepspravedlivý a absolutně nic se mi nedaří, rochnila se ve vlastní mizérii. Vždyť to není tak dávno, co s Markem nakousli téma manželství. Bára logicky čekala, že svůj vztah někam posunou, jenže on místo toho odešel do kytek. Doslova a do písmene. A co přijde dál, je ve hvězdách. Možná si o manželství a dětech bude moct nechat pouze zdát...

S těmito temnými myšlenkami mechanicky popíjela víno, dokud se nedostala na dno sklenky. Chvilí do ní poněkud ztraceně hleděla, pak ji odložila na stolec, zavřela oči a opřela hlavu do pohovky.

Měla bych se ozvat Žofii. Aspoň jí napsat, pomyslela si, avšak neučinila žádný pokus dojít si pro telefon. Jaksi podvědomě tušila, že v tomto stavu by napsala esemesku s obsahem, který by její křehké sestře jediné ublížil. A to si nepřála. Raději počká, až celou situaci zpracuje, srovná vlastní rozjitřené emoce a bude zase alespoň pro okolí v pohodě.

Ani nevěděla, jak a kdy upadla do říše snů, která ji obklopila jako milosrdná peřina a laskavě zastřela její vědomí mlhovinou pokojného spánku.

Žofie odnesla sousedce z vedlejšího paneláku upravené sako – ani ne tak z ochoty, jako proto, že se jí ve vlastním bytě doslova nafukovala hlava, a ta pak jako balón narážela do zdi. Měla pocit, že se zadusí, což se jí v atakách deprese stávalo často. Musela alespoň na chvíli ven. A dost ji překvapilo, jak je teplo – vůbec si neuvědomila, že jaro je už v plném proudu.

Když zakázku předala, stulila se na lavičce proti vchodu do domu s koleny přitáženými k hrudi a nechala na záda dopadat poslední hřejivé paprsky. Skrz přivřená víčka pozorovala bzučící hmyz a neposedné motýly, když vtom její pozornost přitáhl jakýsi pohyb. Nepatrně zvedla hlavu. Ve skle vstupních dveří se zalesklo podvečerní slunce a na schody vyběhl vysoký muž, oblečený do bílého trička a vyšisovaných džínů. Nesl sportovní tašku a ona mohla i na dálku zhodnotit jeho precizně vyrýsovanou postavu. Pociťovala stah u srdce, protože ta figura jí rázem připomněla Ondru. Také hodně posiloval a měl podobné těles-

né proporce. Zrovna tak ji zaujaly světle hnědé vlasy s krátkou ofinou – skoro stejný odstín i stříh jako Ondrův.

Nedokázala od mladíka odtrhnout pohled, natolik ji svou vizáží hypnotizoval. Neznala ho a odhadovala, že byl nejspíš u někoho na návštěvě. Jistě u nějaké ženy, pomyslela si. Vtom zvedl oči, jako by ho snad svým upřeným zíráním přitáhla. Téměř sebou škubla: cítila se přistížená a okamžitě ji polil horký stud. Takhle na někoho civět!

Zvedla ruce, aby skryla zrudlý obličej, a předstírala, že si upravuje neexistující účes. Přesto jí to nedalo, a když ji neznámý míjel, ještě jednou mrkla jeho směrem. Učinil totéž a jejich oči se do sebe na krátký okamžik zavěsily. Uhnula jako první a pocítila nával nové červeně, která zbarvila její líce. Překotně vyskočila, zamířila na opačnou stranu, než kudy šel on, a rázovala pryč. Teprve po dvou stech metrech si uvědomila, že vůbec neví, kam jde, a udělala čelem vzad. Mladík mezitím zmizel.

„Ty jsi ale nána,“ zakroutila nad sebou hlavou. Pak nahmatala v kapse kalhot klíče a vydala se zpátky k domu. Nejvyšší čas se zase zavřít do samoty svého bytu.

„Hej, Žofko!“ zahalekal kdesi za ní mužský hlas, právě když byla v polovině schodiště. Ruda. Tak na toho teď skutečně neměla náladu! S nevolí se ohlédla přes rameno.

„Ahoj,“ pozdravila unylým tónem a sledovala, jak houpavě vykračuje po chodníku se širokým úsměvem na rtech. Ani na okamžik nezapochybovala o tom, že si dal pár panáků – pokaždé ho takhle rozveselily. „Nečekala jsem tě,“ prohodila vlažně a sledovala, jak jeho úsměv pohasíná a obličej vážní. Vystoupal po schodech až k ní a ona teď v jeho tváři mohla přečíst jasné rozladění.

„To nevypadá, jako že mě ráda vidíš. Máš tam nahoře snad někoho jinýho?“ přimhouřil víčka a modré duhovky ztmavly stínem podezření.

„Nemám,“ odsekla. „Co bych asi dělala venku, kdybych měla návštěvu?“

„Co já vím?“ opáčil stejně nakvašeným tónem. „A víš co? Přesvědčím se,“ pozvedl bojovně bradu a předběhl ji. Odemkl vlastním klíčem a Žofie při tom pevně stiskla čelisti. Klíče mu nedávala, vzal si je sám. Pouze kvůli tomu, aby se vyhnula dohadům, mu je nechala. Teď toho ovšem zalitovala a rozběhla se za ním.

„Rudo!“ křikla. „Nechej těch scén! Nikdo u mě není a já teď nemám náladu ani na tebe. Jsem unavená a mám... mám práci,“ dodala, třebaže to poslední nebyla pravda. V Rudových očích se v tu chvíli zablýsklo cosi, co ji před dalšími protesty varovalo, a ona raději zmlkla.

Trhl dveřmi výtahu a popadl ji za paži, až sykla bolestí. „Běž dovnitř!“ postřelil ji, takže klopýtla a po hlavě vletěla do kabiny.

„Zbláznil ses?!“ vyjekla, zatímco si těla předloktí.

„Ani náhodou.“ Stiskl tlačítko a obrátil se čelem k ní. „Jestli lžeš a zahejbáš mi, budeš litovat!“ sjel jí tvrdým pohledem.

„Nemáš to v hlavě v pořádku,“ zamračila se. Proboha, tohle se jí vážně jenom zdá! Měla snad něco takového zapotřebí? Zabloudila pohledem k Rudově ruce, ve které třímal svazek klíčů. S naprostou drzostí si ty její navlékl ke svým... Ihned zatoužila mít tolik síly, aby mu je mohla vyrvat z dlaně a omlátit o hlavu.

Ale to už byli nahoře a on jí v parodii galantnosti uvolnil cestu, aby mohla projít do chodby. Ušklíbla se a zamířila ke svému bytu. Odemkla a otevřela tak prudce, až dveře vrazily do zdi. „Tak prosím! Můžeš si všechno hezky prohlédnout! Vlez klidně i pod postel, do skříní anebo do lednice!“ Rozezlená sama na sebe pak oddusala do koupelny. Roztočila kohoutek se studenou vodou, sklonila hlavu a strčila ji pod chladný proud. Nechala ho na tváře a temeno dopadat tak dlouho, dokud jí nezačaly drkotat zuby.

Když se narovнала, vlasy jí lnuly k lebce a po obličejí stékaly lesklé stružky. Ruda stál ve dveřích ztemnělé koupelny, opíral se ramenem o zárubeň a tvářil se samolibě.

„Však jsem věděl, že nejseš žádná běhna. Jenom jsem se chtěl ujistit,“ prohlásil, jako by tím celý předchozí výstup mohl smazat.

„Aha! Tak proto ty tvé večerní přepadovky?“ uvědomila si náhle. No ano, pokaždé se objevil bez předchozího ohlášení a nejdříve ze všeho prošel celý byt... Panebože, začala jsem si se žárlivým cvokem, napadlo ji.

Ruda jen pohodil rameny. „Hele, tak už se nečerti. Dáme si skleničku, co? A pak třeba společnou koupel?“ navrhl naprosto nevinně.

„Ne!“ odmítla rezolutně a pocítila nad sebou pýchu, jako už dlouho ne. „Řekla jsem ti jasně, že jsem unavená. Promiň, ale příště mi dej vědět, že se sem chystáš. A teď prosím – jdi.“

„Cože?“ rozevřel oči a po chvíli také ústa.

„Slyšel jsi dobře,“ pronesla a doufala, že se opravdu otočí a odejde, protože na další dohadování už opravdu neměla sílu. Toužila si jen lehnout. Možná si taky dát toho panáka, o kterém mluvil. A pak už jenom spát.

„A víš co?“ ucedil uraženě a oťel si ústa hřbetem ruky. „Seru na tebe. Jdu pryč!“

„A třeba se už ani nevracej!“ ohrnula rty, avšak dávala si dobrý pozor, aby jí neslyšel. Mám víc štěstí než rozumu, pomyslela si, když vykráčel z bytu a prudce za sebou přirazil dveře. Mohl mi taky dát pár facek – v ráži na to byl dost. Zatímco dutá rána rezonovala bytem, Žofie na dveře civěla s chladnými dlaněmi, přitisknutými k lícím.

Teprve po dvou minutách zjistila, že jí snad zhadrovatěly končetiny. Obtočila slabé paže okolo trupu, svezla se na zem a schoulila se do klubíčka. Zatracený život... opakovala si při tom tak mechanicky, jako by se její mozek proměnil v zaseknutou gramofonovou desku.

KAPITOLA 4.

Bára se probudila až těsně před půl sedmou ráno. Celé její tělo křičelo bolestí, jak jí v nepřírozené poloze ztuhly snad i ty svaly, o nichž netušila, že je vůbec má.

„Bože,“ zamumlala a prkenně se zvedla. Vybavila si včerejší večer i pochmurnou náladu, v níž s lamentováním bilancovala svůj dosavadní život. Ještě aby mě tak popadla deprese jako Žofii! zhrozila se a zkoumala své aktuální duševní rozpoložení. S povděkem pak shledala, že je přece jen o dost lepší než večer. Promnula si šiji, krátce se protáhla a vyrazila do kuchyně, aby připravila kávu a zhltna k snídani mléčnou rýži.

Právě oblékla plátěné sako a vklouzla do lodiček, když se bytem rozezněla melodie domovního zvonku. „Kdo to sem takhle po ránu leze?“ zabrblala, a jelikož už stejně stála v předsíni, sáhla po klíče a rovnou otevřela.

Prudce se zarazila, když málem vrazila nos do kytice červených růží, kterou kdosi držel přímo před jejím obličejem. Udělala krok zpět a shlédla dolů, takže jí bylo hned jasné, odkud vane vítr. Markovy značkové mokasíny poznala okamžitě, stejně jako elegantní kalhoty v barvě písku. Přestože ho v tuto chvíli z duše nenáviděla, musela uznat, že styl měl vždycky. A vkus zrovna tak.

Nicméně na tom už teď nezáleželo. Zuřivě a bez ohledu na trny odstrčila kytici stranou, čímž se jí naskytl exkluzivní výhled do Markova pohledného obličeje s reklamním úsměvem.

„Ahoj, lásko!“ zamrkal na ni, jako by se nechumelilo.

„Nech si ty kecy,“ zpražila ho úsečně a zamračila se. „Co tady chceš? Spěchám!“

„Přišel jsem se omluvit,“ nasadil pro změnu výraz kajícíka a ruka s pugétem poklesla. „Nepozveš mě dál?“

„Na rozdíl od tebe jsem pouhý zaměstnanec, a jak vidíš, toho času zrovna na odchodu do práce.“ Popadla kabelku a klíče a položila ruku na kliku. „Takže díky za snahu a tu kytku si klidně zase odnes, protože o ni nestojím. Jistě najdeš někoho, kdo ji ocení. Sbohem,“ zabodla do něho tvrdý pohled a gestem naznačila, aby odešel.

„Ale no tak, Báro,“ vyskočila mu mezi obočím kolmá vráska. Okamžitě však nelibost, která se mu mihla v očích, zastřel. „Pár minut bys mi věnovat mohla, ne?“

„A k čemu by to podle tebe bylo dobré?“

„Myslím, že už je na čase to naše malé nedorozumění urovnat...“ začal, ale v Báře se po jeho slovech vzdmula tak mohutná vlna zlosti, že ho bez meškání přerušila.

„Cože?!“ vykřikla proti vlastní vůli zplna hrdla. „Ty máš tu drzost sex s tou holkou ještě i teď nazývat nedorozuměním?!“ Ani nepostřehla cvaknutí dveří ve spodním patře. Ovšem i kdyby ho zaslechla, bylo by jí jedno, že vyhlášená drbna ze sousedství špicuje uši, aby jí neunikla žádná pikantní situace. A že tahle mohla stát za to...

„Prosím tě, Báro, klid,“ zvedl Marek dlaně vzhůru v pokusu její výbuch zklidnit a zatvářil se tak blahosklonně, až měla co dělat, aby mu nedupla na nohu. Přinejmenším. „Měli bychom se usmířit, nemyslíš?“ pokračoval a ležérně se ramenem opřel o zeď. „Hele, pojďme dovnitř, abychom to celé pořádně probrali. V soukromí,“ zdůraznil.

„Musím jít,“ postavila se do dveří pevně rozkročená a s rukama založenýma na prsou, čímž dala zřetelně najevo, že dovnitř ho za žádnou cenu nepustí. Tvářila se přitom tak sverpě, jak jen dokázala.

Marek vzdychl. „No dobrá, zůstaneme venku. Čekal jsem, že mi zavoláš, a ty sis místo toho odvezla věci,“ potrásl hlavou, jako by její jednání nedokázal pochopit.

„Ty mě teda bavíš,“ ohrnula pohrdavě rty. „Je snad nad slunce jasnější, že po našem posledním rozhovoru není co řešit. Podváděls mě, a já ti to neodpustím. Tím to celé končí, a uděláš moc dobře, když to budeš akceptovat!“ Chystala se zmizet zpátky v bytě a zabouchnout mu před nosem, přestože spěchala. Možná mu tak konečně dojde, jak nevíтанá jeho návštěva je. On však prozíravě popadl mosaznou kouli a v únikovém manévru jí zabránil.

„Báro, myslím, že rozchod je příliš radikální řešení. Své důvody jsem ti vysvětlil, a slibuju, že si budu do budoucna dávat pozor, abych používal ochranu.“

Pouze vyjekla úžasem a oči jako by se jí náhle proměnily v tenisové míčky – důlky jim totiž začaly být příliš malé. To přece nemůže myslet vážně?

Jenže on se vážně skutečně tvářil...!

„Tak... to už přesahuje všechny meze!“ vyhrkla temným hlasem a přinutila se spustit svrbící dlaň, aby ho neuhodila. Ne že by si to nezasloužil, ale nehodlala si s ním špinit ruce. Místo toho udělala dva rychlé kroky, jimiž ho obešla, jako by byl postižený nějakou nakažlivou chorobou. Dveře za sebou přirazila s pořádným prásknutím, které jí málem prorazilo bubínky. Zastrčila klíč do zámku a rázně jím otočila – kovové cvaknutí vyznělo jako pomyslná tečka za jejich rozhovorem.

Pak na Marka vrhla ošklivý pohled. „Už sem nikdy nechod. Rozuměls, nikdy!“ zdůraznila. „Mezi námi je definitivní konec, takže si to zapiš za uši anebo kam chceš! A hlavně to ber jako moje poslední slovo!“ Ukázala mu odmítavě

záda a rozběhla se ke schodišti. Jelikož za sebou nezaslechla ani šustnutí, pochopila, že Marek zůstal bohudíky stát na místě. Pocítila za to vděčnost a koukala zmizet dřív, než si to rozmyslí a dohoní ji.

O patro níž narazila na sousedku, která předstírala vymetání neexistujících pavučin okolo nablýskaného okna. „Copa, nějaký rodinný neshody?“ spustila medovým hlasem, když ji mladá žena míjela. Pouze důchodkyni sjela smrtícím pohledem a bez pozdravu pokračovala v rychlé chůzi dál.

Dole mrkla na hodinky: bylo jisté, že do kanceláře teď už stoprocentně dorazí se zpožděním. Kruci!

Jakmile dozněla ozvěna po duté ráně, se kterou za sebou Bára práskla domovními dveřmi, Marek se konečně pohnul. Její vzteká reakce, striktní odmítnutí i přezíravost ho upřímně urazily a musel si přiznat, že i přikovaly k podlaze. Doslova.

Takže on za ní přiběhne s kytkou jako nějaký provinilý prosebníček, chce se usmířit, a ona z něj udělá naprostého hlupáka?! Nejrádeji by něco nakopl, ale jelikož se nabízely pouze tvrdé plochy, které by mohly poničit fasádu jeho drahé obuvi, rozmyslel si to. Místo toho se otočil na patě a začal energicky sbíhat ze schodů, svíraje kytici v dlani tak, až se mu do kůže zarývaly špičaté ostny. Všechnu bolest však přebíjel vztek.

„Teda, taková pěkná kytka!“ zastoupila mu v nižším poschodí cestu boube-latá penzistka s brýlemi připomínajícími popelníky. „A pani vám dala košem! Ty mladý holky si dneska ničeho nevážej, to vám povídám,“ potřásla rozšafně hlavou a založila masité ruce v bok.

Marek ke všetečné ženě, která neměřila víc než sto pětapadesát centimetrů, nevrle shlédl. Drbna až do morku kostí, odhadl ji. A hned potlačil touhu praštit ji tím zatraceným pugétem, kvůli kterému si připadal jako ještě větší blbec, po hlavě.

Rychle se však opanoval a napadlo ho, jak se odmítnutého daru – a s ním části frustrace – zbavit. Pohotově natáhl ruku, popadl důchodkyni za zápěstí a strčil jí květinu pod nos.

„Víte co, matko? Nate!“ prohlásil přitom pevně. „A užijte si ji.“

Babka nelenila, honem růže uchvátla a poodstoupila, aby jí je snad zase nebral. „Bóžínku, to je krása! To mi ženský ani neuvěřej!“ rozplývala se a Marek si přitom pomyslel, že se dost možná sebere, a jen co se pochlubí všem ostatním klepnám v okolí, poběží ty kytky někam rozprodat. Vůbec by ho to nepřekvapilo.

Avšak to už nebyla jeho starost, bohudíky. Takže se k té ženštině otočil zády a bez dalšího komentáře svižně pokračoval po schodech dolů. „Tak vám teda děkuju, mladej pane!“ zaslechl rozjařený hlas, ale jen mávl rukou a slovní reakci si odpustil. S nasupeným obličejem jen o chvíli později naskočil do svého luxusního vozu a vystartoval z parkoviště stylem neurotického závodníka.

Hned, jak Bára dojela k firmě, vběhla do budovy a pospíchala nahoru. V otevřené kanceláři zamířila ke své kóji a snažila se při tom o maximální neviditelnost pro případ, že by byl na dohled Kovář.

„A doprčic!“ zaklela tlumeně o pouhou vteřinu později, když se před ní nadřizený skutečně zhmotnil, a to jen pár kroků od jejího místa s dosud uklizenou pracovní plochou a vypnutým počítačem. Upíral na ni vyzývavý až prohnatý pohled skrz skla moderních brýlí s hranatými obrubami, které se k němu ani vzdáleně nehodily.

„Dobré dopoledne!“ zadíval se významně na jásavé zlaté hodinky, připnuté k zápěstí. „Vy nevíte, v kolik máte být v práci?“ vyštěkl pak zostra.

„Je mi líto, ale zdržela jsem se... ze zdravotních důvodů,“ zadrmlolila první lež, která jí přišla na jazyk. „Ale jde jenom o pár minut,“ nasadila vzdorovitý výraz. „To se přece občas může stát každému, ne?“ dodala. Tohle už Kovář opravdu přehání!

„Pár minut? Milá dámo, minuta k minutě, a za chvíli byste taky nemusela chodit vůbec! Pracovní doba vám začíná v osm, takže z těch vašich pár je skoro třicet.“ Věděla, že do půl deváté chybí víc než čtvrt hodina a měla chuť něco jadrného odseknout, ale opanovala se. Dohady s tímhle umanutým kozlem vážně nestály za to.

„Můžete být v klidu, moje práce tím nijak neutrpí,“ odušila tedy skrz zatnuté zuby hlasem studícím jako chladná ocel.

„Tak s tím pochopitelně počítám,“ odbyl ji mávnutím ruky. „A dnes tady zůstanete o hodinu déle.“

„Ale...“

„Žádné námitky!“ přerušil ji neomaleně.

Pevně sevřela v prstech kabelku, protože pocítila silnou touhu vrazit pěst doprostřed jeho arogantní tváře. Spokojila by se i s tvarohovitým břichem. Po neplánovaném setkání s Markem byla stále ještě rozparáděná a měla vážné obavy, že je toho opravdu schopná. Pak by ovšem za fyzické napadení nadřízeného obdržela okamžitou výpověď, a to si nemohla dovolit.

„A teď se běžte věnovat svým povinnostem!“ pokračoval Kovář stroze a namířil z vysoka prst na její stůl. „Už jste promrhala času víc než dost.“

Se zaťatými zuby proklouzla pod pánovitě zdviženou paží a s nechutí přitom zaznamenala na Kovářově košili kolo od potu. Vůbec nechápala, jak je možné, že tahle nevkusná parodie na muže pracuje na pozici obchodního ředitele. Kovářovu placatou lebku pokrývaly prošedivělé vlasy střižené do rádobý šviháckého účesu a jeho nesympatický obličej „zdobil“ knír barvy popela. Rozměklé postavě nepomohl ani poněkud extravagantní styl oblékání. Barevná saka a košile, ve kterých bůhvíproč našel zalíbení, jen podtrhovaly jeho fyzické nedostatky, způsobené absencí pohybu a nadužíváním drahého alkoholu. Bára se vůbec nedivila, že zůstal starým mládencem. Žádná alespoň částečně přičetná žena by s tímhle nadřazeným individuem nevydržela ani den.

A ona mohla mít jistotu, že si na ní po dnešku pěkně smlsne. Věděla o tom své nejen z vlastní zkušenosti, ale i z vyprávění Lukáše, kterému Kovář šéfoval předtím, než si její kamarád zařídil vlastní firmu. Udělal to nejlepší, co mohl: jakmile shromáždil potřebné finanční prostředky, dal zaměstnavateli vale a odešel středem.

Jak ráda by za sebou také práskla dveřmi! Jenže to není tak jednoduché, pomyslela si nyní temně. I kdyby začala nové zaměstnání hledat hned, nějaký čas jí to zabere. Ztratit místo a ocitnout se na úřadě práce si rozhodně dovolit nemohla. Dokud žila s Markem, mohla čekat, že ji v takovém případě zabezpečí on. Ovšem tato eventualita se nyní rozplynula jako pára nad hrcem, a ona musela být opatrná. A tak jí nezbylo než se podvolit. Minimálně v tuto chvíli.

Otráveně odhodila kabelku do zásuvky a zapnula laptop. Neušlo jí, jak po ní několik kolegů vrhlo soucitný pohled. Kovářův výstup většina z nich pochopitelně slyšela. To je tedy den, pomyslela si bez nálady. Jak blbě začal, tak pokračuje.

A taky že ano. Předtucha, že se po ní šéf svez, se brzy vyplnila. Když mu později předávala vytištěné a svázané podklady, jen na ně vrhl krátký, roztržitý pohled. „Ještě máte rozpracované ty krytiny pro bytovky pod sídlištěm,“ ucedil suše.

„Vím. Budu to mít ve středu, jak je s klientem dohodnuto.“

„Dáte mi to zítra. Do osmi ráno chci mít kompletní kalkulace. Pošlete mi to zatím elektronicky.“

„Ale to nemůžu stihnout!“ namítla rozladěná a cítila, jak jí začíná ovládat stres.

„Když máte tu drzost chodit pozdě, jistě zvládnete svou práci zrychlit.“

„Takhle pod tlakem se to ale dělat nedá!“ vyhrkla zvýšeným hlasem. „Nemůžete mi jen tak měnit termíny!“

„Nemůžu? Vážená dámo, tak já vám něco povím: jako přímý nadřízený můžu nařídít jakoukoli práci a termín každému ze svých lidí, vás nevyjímaje. A vy jste povinna mé příkazy splnit. Tak na to laskavě nezapomínejte!“

„Půjdu si na vás stěžovat majiteli!“ vyprskla a s bojovným výrazem založila ruce v bok.

„Co jste to řekla?!“ vyjel vztekle a nadskočil.

„Podám na vás stížnost!“ oplatila mu stejným tónem, protože se už opět začala dostávat do ráže. „Na tohle nemáte žádné právo, to je normální a sprostá šikana!“

„Hovno šikana!“ vyplivl záštiplně, vztyčil se a zapřel klouby silných rukou o zakramařený stůl. „Nikde si stěžovat nebudete, nebo s vámi pěkně zatočím, rozumíte? A za to dnešní ráno dostanete áčko. Pošlu vám to doporučeně!“

„Ale...“

„Mlčte! Ztrácíte čas, kterého máte do zítřejšího rána dost málo!“ přerušil ji ostře. „Jestli v určenou dobu nebudu všechny ceny mít, zruším vám osobní ohodnocení a nepočítejte ani s čtvrtletními prémie! A už se s vámi nemám o čem bavit. Nezdržujte mě, mám spoustu práce, což vy, pokud vím, taky!“

Nenávistně přivřela oči do úzkých čárek. Ten úskočný parchant!

Nicméně neměla příliš na vybranou, a tak se obrátila na podpatku a zuřivě vyběhla z jeho kanceláře. Zmetek, zmetek, zmetek! opakovala si přitom v duchu. Dobře věděla, že proti svému šéfovi nic nezmůže: byl zvyklý terorizovat všechny okolo sebe. Bohužel obchod měl i pod tímto bezohledným vedením perfektní výsledky, takže majitel neměl důvod se ho zbavovat. A že si drtivá většina Kovářových podřízených zbožně přála, aby to udělal!

Zlostí skřípala zuby, když znovu sedala ke stolu. Dnes tady bude tvrdnout bůhví do kolika, aby všechno stihla!

Pracovala bez přestávky víc než dvě hodiny, a teprve pak si ukradla pár minut, aby zaskočila pro hrnek kávy. To už cítila bodavý tlak v šíji a začínala ji pobolívat hlava. Velká kancelář se postupně vyliďňovala, až v ní nakonec zůstala docela sama. Když si konečně zarudlýma očima prohlížela hotové tabulky, začalo se šerit.

Byla naprosto vyčerpaná. Mailovou zprávu pro šéfa maximálně zestručnila, vepsala do obsahu pouze větu: „Zasílám nabídky“, pak nahrála přílohy a klikla na ikonu Odeslat.

Tak, hotovo. Vstala ze židle, což ji skoro překvapilo, neboť měla dojem, že jí za ty hodiny zadek nadobro přirostl k sedáku. Protáhla se a s úlevou konečně opustila budovu.

Ačkoli nevyspalá, následující den vyrazila do práce brzy – už proto, že byla zvědavá, v kolik se ukáže Kovář. Jeho volkswagen na parkovišti nestál, což bylo vzhledem k tomu, že očekával odevzdání úkolu před osmou, jasným výsměchem.

„Hajzl,“ ucedila zlostně, když opouštěla své auto. Ovšem v duchu musela připustit, že něco podobného tak trochu očekávala.

Kovářův halasný projev zaslechla až někdy po desáté. „Ve dvanáct mám oběd s klienty a potom je doprovodím na golf,“ halekal ryčně do telefonu, zatímco nevšimavě míjel kóje podřízených. Měl na sobě zářivě bílé nylonové kalhoty a místo obvyklého saka příliš těsný kašmírový svetr v oranžovo-černo-modré kostce. Musela se usklíbnout nad jeho trapným pokusem o image golfisty. S touhle těstovitou figurou nikoho neoblafneš, pomyslela si posupně.

Jakmile šéf nevšimavě prosvítl velkou kanceláří, zavřel se ve své pracovně a téměř půldruhou hodinu nevystřčil nos. Báru silně popuzovalo, jak ostentativně ignoruje předaný úkol, na kterém včera ztratila tolik hodin vlastního volna. Byla minutu od minuty vzteklejší. A proto ve chvíli, kdy se konečně rozlétly jeho dveře a on se vydal ke kuchyňce, popadla prázdný hrnek a zamířila stejným směrem.

Už byl na cestě zpět, když se s ním střetla. „Dobrý den,“ utrousila s naprostou absencí nadšení.

„Dobrý,“ odušil stejně stroze, aniž na ni pohlédl.

Postavila se mu do cesty. „Dostal jste můj mail?“

Obešel ji. „Nic mi nepřišlo,“ pravil přezíravě a s arogantním výrazem vykročil chodbou ke schodišti. Pohazoval přitom v dlani svazkem klíčů. „Takže budete bez prémie,“ otočil se k ní ještě uštěpačně, načež jí ukázal svá kulatá záda.

„Co... No, to tedy ne!“ vyrazila prudce za ním. „Na tohle nemáte právo!“

Kovář se zastavil a sjel Báru studeným pohledem. „Madam,“ přivřel oči do uzoučkých štěrbin, „... na zaměstnance s neomluvenou absencí si až příliš otvíráte ústa. Podle mě si bonus nezasloužíte, tečka. Rozhodl jsem.“

„To je ale nespravedlivá sprostárna!“ vykřikla zuřivě.

S jizlivým úšklebkem na ní úkosem shlédl. „V tom jediném s vámi souhlasím,“ pronesl výsměšně a pokračoval v chůzi, čímž dal jasně najevo, že pro něj přestala existovat. Břicho se mu zhouplo jako vlna tsunami, když o vteřinu později začal sbíhat ze schodů.

„Ty jeden hajzle!“ zasyčela tíše a zaskřípala zuby. Pak se hbitě otočila a vyrazila téměř sprintem dlouhou chodbou zpátky ke kuchyňce. Kdyby v ledničce našla láhev vodky, rozhodně by si pořádně lokla bez ohledu na pracovní dobu.

Bohužel se musela spokojit obyčejnou vodou. Natočila si plnou sklenici a vypila ji naráz, aby svlázila zlostí vyschlé hrdlo. Jelikož momentálně neměla lepší nápad, jak vztek vybit, praštila vši silou sklenkou do nerezového dřezu. Roztříštila se na tisíc kousků. Sprška střepů vylétla do vzduchu jako skleněný vodotrysk a s cinkotem se jí sesypala k nohám, kde se drobné úlomky rozprskly na všechny strany.

„Ups!“ zaslechla za sebou. Zamračeně se ohlédla přes rameno. Ve dveřích stál kolega z nákupu, a ona si díky zuřivosti jen stěží vybavila jeho jméno. Naběhlo jí až za chvílku. Petr mohl být zhruba v jejím věku, husté kudrnaté vlasy